

Hem cregut convenient acabar amb la polèmica de l'any exacte de la fundació del primer club de futbol santjustenc. La data més fiable és la de l'any 1917. Així doncs, davant d'aquest fet, en el present any celebrem el SETANTA-CINC ANIVERSARI de la fundació del Club de Futbol Sant Just. Inclosos canvis de nom, temporades sense jugar i creació d'altres clubs.

Potser per tota la munió de coses i d'atzars que s'han succeït en el decurs d'aquests setanta-cinc anys, creiem que la millor capçalera per titular aquest petit estudi ha de ser:

SETANTA-CINC ANYS DE FUTBOL A SANT JUST DESVERN (1917-1992)

Pere Brull i Angela

Dedicatòria:

Als vaillets de 1939-1949, avui ja avis molts d'ells, que tant em varen ajudar per aconseguir que al nostre poble no faltés l'esport i que ara resulta, segons diuen ells, que vaig ser jo qui els va ajudar a ells.

Índex

Capítol 1.- Els diferents camps de futbol

- 1.1 Camp de cal Llong (1917-1922)
- 1.2 Camp de la Rambla (1924-1928)
- 1.3 Camp de can Sauret o de les banyeres (1928-1931)
- 1.4 Camp de la Bòbila (1931-1936)
- 1.5 Camp del carrer Electricitat o de la Central(1939-1944)
- 1.6 Sant Just sense camp de futbol (1944-1948)
- 1.7 Camp del barri Sagrera o can Coquillat (1948-1953)
- 1.8 Camp del cementiri (1953-)
- 1.9 Nou camp del cementiri (1991-)

Capítol 2.- Els diferents clubs i equips de futbol a Sant Just Desvern

- 2.1 Sporting Club Santjustenc (1917-1922)
- 2.2 Unió Esportiva Sant Just-Esplugues (1924-1933)
- 2.3 Joventut Esportiva de Sant Just (1933-1936)
- 2.4 Centre Parroquial Sant Just (1935)
- 2.5 Reagrupament després de la guerra (1939-1944)
- 2.6 «Frente de Juventudes» (1944-1948)
- 2.7 Recuperació del Club de Futbol Sant Just (1948-1963)
- 2.8 Atlètic Club Sant Just (1964-1965)
- 2.9 «Educación y Descanso» (1968-1970)
- 2.10 Nova recuperació del Club (1970-)
 Memorial Fernando Leuthard Egli (1971-1992)
 Nits de l'Esport (1976-1978)
 El club puja a 1a. Regional
- 2.11 Arrabalense Club de Futbol. Recreatiu Sant Just (1972-1984)
- 2.12 Futbol Club Sant Just-Unió Esportiva Sant Just (1984-)
 75è Aniversari del Futbol a Sant Just

Capítol 3.- Consideracions finals

- 3.1 Jugadors que han destacat en altres clubs
- 3.2 Les samarretes
- 3.3 Categories on ha jugat el Club
- 3.4 Altres aspectes
- 3.5 Agraïments

Capítol 4.- Les juntes directives

Capítol 5.- Relació nominal de jugadors

1. ELS DIFERENTS CAMPS DE FUTBOL

1.1 Camp de cal Llong (Actualment carrer Verge dels Dolors. 1917- 1922)

El primer camp que vàrem tenir en el nostre poble fou el denominat de cal Llong on, actualment, trobem el carrer Verge dels Dolors, tocant a la paret de cal Rodes, avui carrer Campreciós.

Aquests dos carrers varen obrir-se coincidint amb la urbanització de la zona del voltant de la plaça Verdaguer (Ajuntament), l'any 1923, però el club de futbol ja no funcionava des de l'anterior, 1922.

Mentre el camp estigué a cal Llong, la seu del club i el lloc on es vestien els jugadors era el conegut local d'«El Colomar» al carrer Badó. Sant Just tenia aleshores 1.300 habitants.

Equip fundacional. 1, Ramon Corbi i Nadal. 2, (?). 3, Salvador Amigó i Gelabert. 4, Pau Surroca. 5, 6, 7, (?). 8, Jaume Campreciós i Pagès. 9, (?). Ajupits: 10, Rafael Malaret i Marca. 11, Marcel Campreciós i Pagès, entorn de 1919.

(Revista "Pàtria i Treball", Arxiu Històric Comarcal de Sant Feliu de Llobregat).

Anècdotes d'aquest camp:

A l'any 1921 la Leocàdia Cartró, de can Roldan, ens explica que es jugava un partit en homenatge i benefici de les tropes que lluitaven a l'Àfrica en el Marroc espanyol. S'estava olorant que el partit acabaria malament, amb baralles, i el Noi de ca la Noia (Ramon Campreciós Marca) va dir a les ocupants de les dues taules petitòries que emboliquessin els diners amb els mateixos mocadors que cobrien les taules i portessin la recaptació al Colomar per si de cas. Quan es va acabar el partit i les incidències, varen anar a buscar els diners, però d'aquests ningú no en sabia res...

Aquest fet causà malestars, denúncies i pujades i baixades al jutjat de Sant Feliu, fins i tot de les noies que varen dur els diners. Temps després va circular un full «clandestí» sense noms ni dates, que en un català macarrònic demanava explicacions, firmant «Un que no bada».

La família Fontanals de cal Rodes subministrava beguda al públic per entremig de les amples reixes de la seva tanca, que donava al camp.

Més d'una vegada la pilota havia entrat al recinte de cal Rodes però la família encara recorda el dia en què va caure al pou i feina va haver-hi per recuperar-la i, entretant, el partit parat ja que no es disposava de més bimbos.

1.2 Camp de la Rambla (1924-1928)

Represa l'activitat futbolística entorn de l'any 1924, es va veure la possibilitat de comptar amb un terreny de joc més pla, amb motiu de la urbanització de la part de baix de la Rambla (oberta ja l'any 1914). Aquest nou espai abastava un quadrat format per la carretera general, el nou carrer Sadet, on acabava en aquell temps el nostre poble, el carrer de la Creu i la Rambla.

Tota aquesta zona descrita fou coneguda amb el nom d'«Els Pilans», per estructurar-s'hi solars edificables, tancats a poca altura, amb uns pilars situats a les puntes i desnivells.

L'obertura dels carrers fou lenta i els promotors foren els senyors Hereter i Arruga, estieujants de gran prestigi, inclòs l'econòmic.

Entretant al Dr. Arruga li va fer gràcia que li demanessin un espai per jugar al futbol, amb el compromís de deixar-lo quan les necessitats de la urbanització ho requerissin. Va autoritzar el tros que, al llarg de la Rambla, anava des del carrer Major fins al de l'Electricitat (ambdós encara en embrió), d'on va resultar un camp digne i del qual encara molta gent ens pot donar testimoni.

Un altre dels seus grans èxits era el que fos tancat amb fusta, formant peces de tres metres de llargada, mijantçant llates de 15 cm d'amplada i 2'50 m d'altura. Anys després

de 1939, en els magatzems de «Fills de Magí Campreciós» es trobaven algunes d'aquestes peces ja que, com gairebé sempre acaben aquestes històries, no se'n va saber mai més res del propietari ja que no havien estat pagades.

Vista del camp de la Rambla durant un partit. Al fons, d'esquerra a dreta, dipòsit del Sagrat Cor, cases del carrer Font, can Piquet i pins de can Meliton. (Reproduïda de l'obra Llibre d'Or del Futbol Català, Edició 1928).

L'entrada en aquest camp era pel carrer Major perquè per la Rambla existia (i existeix) un gran desnivell.

Al l'any 1924 s'inicià la urbanització de la plaça del Sagrat Cor, amb la construcció d'un pou amb el consegüent dipòsit elevat al defora, col.locat sobre quatre columnes que s'elevaven damunt el quartet d'entrada a les escales interiors i altres serveis. Enmig de les quatre columnes es va instal.lar una imatge del Sagrat Cor de Jesús.

Hem explicat això perquè en una de les fotografies de l'equip de futbol, al seu darrera no es veu ni una sola edificació i sí únicament les muntanyes de la Penya del Moro i de Santa Creu al fons però, a la seva esquerra, s'hi veu el dipòsit d'aigua.

Així doncs, pot suposar-se que a l'any 1924/25 va reiniciar-se la pràctica del futbol a Sant Just abans de l'obertura del carrer Catalunya l'any 1929.

Una porteria estava situada al carrer Major i l'altra a l'altura aproximada de l'actual carrer de l'Electricitat, si bé aquest no s'estengué per dessota la Rambla.

Existien senzills vestidors al costat del carrer Major. Les dutxes encara no havien estat inventades.

Ja tenim una altra fotografia i, a part de la variació de jugadors, hi podem observar que, al darrera, les torres del Sagrat Cor i la del Dr. Mainou ens tapen les muntanyes observades en la primera fotografia. S'acosta la urbanització total de la zona i hem d'abandonar el camp.

Anècdotes d'aquest camp:

En Josep Corbi ens explica que al camp de la Rambla el seu pare ja feia aleshores d'àrbitre, va arbitrar un partit en què un jugador contrari li va donar un cop de puny i li va fer un ull de «vellut». La seva mare li digué també que el portava a ell, de bolquers, als braços i va demanar a una veïna que li aguantés la criatura. Tot seguit es plantà davant del jugador foraster i li donà una forta bufetada. En Joan Gironès ens aclareix que es tractava d'un partit contra el Sant Feliu i el jugador de l'anècdota era un tal Iglesias.

1.3 Camp de can Sauret o de les banyeres (1928-1931)

S'ha d'obrir el carrer Catalunya i hem de marxar, així doncs, abandonem la Rambla i ens n'anem a can Sauret, o camp de les banyeres, situat en terme d'Esplugues, precisament davant la fàbrica de productes sanitaris Sauret (posteriorment Benavent i actualment cases unifamiliars de certa categoria); per més senyes direm que el camp estava situat a la part baixa de la Mallola, carrer del Nord.

Envoltat d'oliveres, causants de més d'un estrip als pantalons dels vailets que ens hi enfilàvem, les porteries estaven situades una d'esquena al mateix carrer del Nord i l'altra porteria a l'altra banda, en direcció a l'actual ciutat Diagonal. En aquest punt el marge existent era d'uns setanta centímetres, el que indica que prèviament va haver de ser rebaixat.

Com a curiositat direm que en el nostre equip hi figurava ja un estranger, anomenat Petrovich, iugoslau per més senyes, familiar d'un dirigent de can Sauret, que en les llargues estades entre nosaltres jugava en les nostres files.

La seu del club aleshores estava al bar de ca l'Esteve, situat a la carretera Reial, 12, al costat de cal Masclans (avui Bar Ruíz i forn de cal Rey, respectivament). Aquí es vestiren els jugadors més d'una temporada fins que, temps després, es varen desallotjar unes velles naus d'aviram que hi havia al costat del camp. Ara en diríem una granja, no pregunteu per les dutxes.

Tots els que recordem l'època destacariem, com a més important (a part de la unió

entre els dos pobles), l'era d'en Bielet. Es deia Gabriel Font Carbonell, fill de Sant Just, fundador i col.laborador incansable del nostre equip. Tenia cura de la recaptació en cada partit, ja que el camp era obert i el club vivia de les aportacions voluntàries i espontànies dels assistents als partits. Passava la safata entre el públic abans d'acabar la primera part, i moltes vegades també a la segona tornava a passar amb el seu conegut somriure, dient la frase que es va fer popular i que encara molts recordem: «PELS QUE NO HI EREN». Puc assegurar-vos que la seva perseverança fou una gran ajuda econòmica per al club.

Camp de les banyeres. 1, Manuel Tubella i Fajardo. 2, Alfons Roig i Aymà. 3, Joaquim Borràs i Per. 4, Josep Domènech i Sans. 5, Jaume Pagès i Amigó. 6, Josep Bosch i Melchor. 7, Francesc Colet i Mateu. 8, Geroni Aragall i Calvet. Asseguts: 9, Nicolau Borràs i Per. 10, Patrici Canut. 11, Petrovich. 12, Magí Colet i Mateu. 13, Pere F. Senserrich. (Col·lecció: Hermínia Domènech i Sans).

Anècdotes d'aquest camp:

En Manuel Tubella va fer un gol, amb el cap, des del seu lloc habitual, la defensa, tant era la posició avançada del porter contrari i l'empenta d'en Manuel.

En aquest camp la Niceta ens recorda que quan algú tocava algun dels germans Colet, semblava que un toc de trompeta mobilitzés totes les noies... i tot seguit li fessin costat.

Camp de les banyeres 1931. Novament samarretes barrades. 1, Francesc Colet i Mateu. 2, Salvador Navinés i Ripoll. 3, Josep Domènech i Sans. 4, Manuel Tubella i Fajardo. 5, Patrici Canut. 6, (?). 7, Geroni Calvet i Aragall. 8, Pere Pagès i Suez. Ajupits: 9, Josep Bosch i Melchor. 10, Magí Colet i Mateu. 11, Nicolau Borràs i Per. (Col·lecció: Rosa M. Bosch i Mascarell).

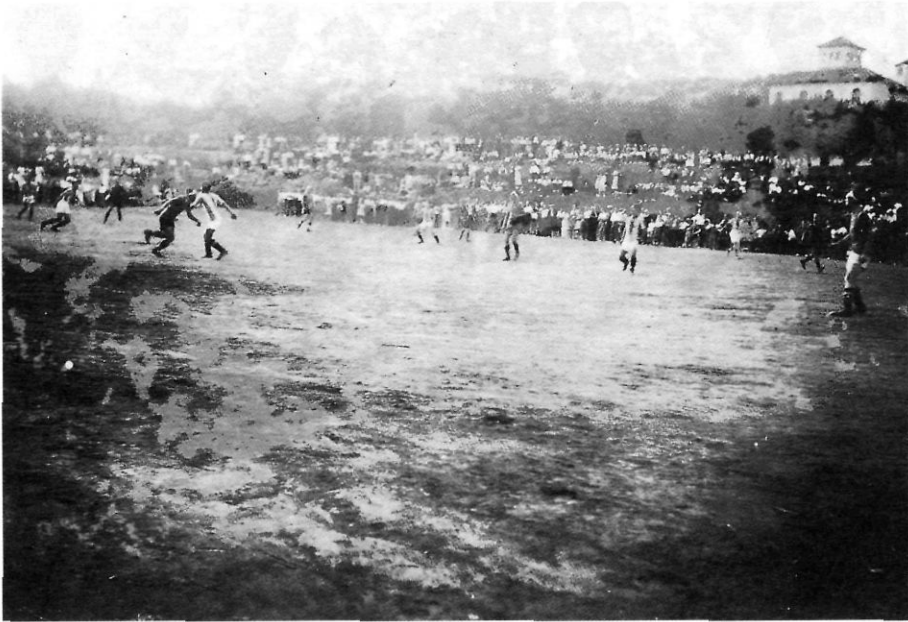
1.4 Camp de la Bòbila (1931-1936)

No tenim dades fiables ni documentació que ens recolzi, però creiem que fou a la temporada 1931/32 quan jugàrem de nou en un camp situat dintre el nostre terme, el de la Bòbila.

El nou camp estava situat a uns dos-cents metres de l'anterior, el de les banyeres, a la banda nostra del torrent i junt als terrenys on era situada la bòbila Boada. Per situar-vos, us direm que actualment estaria entre la plaça Sant Pastor i els solars dels pisos Nord-Creu, si bé del carrer de la Creu, n'estàvem a uns trenta metres. El desnivell era el que actualment veiem entre el carrer del Pare Claret i la plaça Maragall. El terraplè era a dos nivells, cosa que facilitava la col·locació del públic. Es construí aprofitant el

pla de les eres dels rajolers de la bòbila Boada. Únicament va haver-se d'eixamplar uns metres. El que no es va poder fer fou treure les pedres del terreny; el camp de joc era infernal, un veritable camp de patates.

Tornà a ser el club local amb la nova denominació de Joventut Esportiva Sant Just qui jugava en aquest camp. Les fotografies ens demostren que encara per aquelles dates el futbol era una de les millors distraccions del moment, tal era l'afluència de públic.

Camp de la Bòbila. Terreny on actualment tenim els pisos de Nord-Creu. Al fons, la casa del carrer de la Creu, 10, cantonada Muntanya, existent encara avui. (Col·lecció: Miquel Figueras i Bosch).

Aleshores la seu social estava a l'Ateneu i els locals en què es vestien els jugadors eren els que donen al pati del roure, als baixos de l'edifici. Més de tres-cents metres fins al camp.

En el programa especial de futbol de la Festa Major de 1935, figurava com a gran espectacle el que la Penya Escolà fos el nostre contrincant.

L'Escolà era, no crec necessari haver-ho d'aclarir per als de la nostra època, un gran jugador del Barcelona. Vinculat a Sant Just perquè hi venia a festejar, la seva xicoteta vivia a la plana Padrosa, una vegada casats va muntar una petita tenda a Sants.

Alguna altra vegada, fins i tot, ens havia ajudat assistint a entrenaments o reforçant les nostres línies acompanyat d'algun dels seus companys de primera divisió.

L'any 1939, s'acaba la guerra i el jovent va tornant a casa amb ànims d'oblidar i tornar a jugar a futbol. Encara que se celebra algun partit a la bòbila, ja s'està preparant un nou camp per jugar.

***Camp de la Bòbila. 1r. equip.** 1, Josep Mitjans i Esteve. 2, Josep Vivés i Vilanova. 3, Alexandre Làzaro i Marquès. 4, Josep Bosch i Melchor. 5, Milià. 6, Magí Urpí i Campreciós. 7, Magí Colet i Mateu. 8, Moreno. 9, Vicenç Torné. 10, Antoni Montserrat i Carrasquer. 11, Josep Torné (paisà). Ajupits: 12, Josep Padrosa i Albert. 13, Vicenç Ibáñez i Tusach. 14, Joan Gironès i Sabaté. 15, Pere Serdà i Ribera. (Col·lecció: Pere Font i Grasa).*

1.5 Camp del carrer Electricitat o de la Central (1939-1944)

El nou camp anomenat de la Central, encara que tothom el coneix pel del carrer de l'Electricitat, es construeix al llarg del carrer del seu nom a partir de trenta metres de la Rambla, on començava un terraplè d'uns dos metres, on hi havia una de les porteries i al carrer Nou, actualment de l'Ateneu, molt justament s'instal·là l'altra porteria. Les mides no eren massa correctes, però oficialment foren acceptades fins que a la temporada 1943/44 la Federació va posar obligacions que no podíem assolir.

El camp resultava prou pla, perquè el desnivell del final, a què hem fet referència, no l'afectava. Encara avui pot veure's la primera torre, després dels trenta metres de pins junt a la Rambla, construïda amb un mur de contenció.

La denominació de la Central venia d'un edifici encara existent, a la banda d'imparells, propietat de l'antiga companyia elèctrica La Canadiense, que després va ser-ho de FECSA.

Fent una mica més d'història d'aquest terreny direm que aquest era un camp d'ametllers i durant la guerra fou tallat per convertir la fusta en carbó. En el mateix camp s'havien muntat una sèrie de carboneres per fer carbó amb aquesta fusta i tota la que es pogués trobar (no oblidem que en aquells temps de guerra cada poble havia de procurar-se el propi avituallament).

Camp de la Central. 2n. equip 1939-1940. 1, Joan Amigó i Rius. 2, Arcadi Oromí. 3, Jordi Simón i Soriano. 4, Lluís Climent i Ferris. 5, Rodolf Sánchez i Cuéllar. 6, Joan Oliva. 7, (?). 8, Daniel Segura i Nebot. Agenollats: 9, Josep Oliva. 10, Àngel Blasco i Ferris. 11, Ignasi Magdalena i Núñez. 12, (?). (Col·lecció: Concepció Amigó i Rius).

Acabada la guerra, aquell terreny feu pensar en una nova utilització. En el camp de la bòbila, era impensable continuar- hi, ja que a part de l'ampliació de la dita bòbila ja es començava a pensar en una nova urbanització, la que més tard es coneixeria com «els pisos».

El nou camp tampoc no tenia vestidors. Per aquest motiu, aprofitant que la seu social seguia sent l'Ateneu, els jugadors continuaven equipant-se als seus locals. Després, els joves ho feren als locals que l'Organització Juvenil tenia al carrer Montserrat, a les antigues escoles, també conegudes com de l'Ateneu.

El 1939 el camp una vegada més fou inaugurat el dia de la Festa Major a les quatre de la tarda. Podeu imaginar-vos la calor en aquest dia d'agost, a aquesta hora? L'equip contrincant era un equip militar del 19è Batalló de Zamora.

La temporada 1944-1945 no va començar per al nostre Club ja que el camp fou urbanitzat i, en el seu lloc, una vegada més, s'aixecaren cases. Aquesta vegada foren magnífiques torres.

Anècdotes d'aquest camp:

Quan l'any 1939 es va venir en aquest camp, la feina d'arranjament final anà a càrrec d'una brigada d'homes que va costar, segons la factura, la quantitat de 850 ptes. que foren recollides entre setze socis de pro, mitjantçant donatius que anaren des de 250 ptes. (senyor Bassols) a les 10 ptes. del Sanatori.

El senyor Soler de la La Fabriqueta, a part del seu donatiu de 150 ptes., va obsequiar amb una peça de roba «popelin» de color groc, amb la qual les germanes i amigues dels jugadors confeccionaren camises amb coll i punys blaus, obertes. D'això se'n recorda prou bé la Irene Làzaro, veritat?

En aquest camp del carrer de l'Electricitat l'any 1941 en Magí Campreciós va perdre l'ull de vidre enmig d'un partit. Es va deturar el joc i buscar l'ull inútilment. Va seguir el partit i, afortunadament, després aparegué.

Avui sabem, aleshores era un secret, que en Juanitu cobrava 25 ptes. a cada partit, quantitat que li feien a mans en Manuel Puig i l'Ignasi Casas.

A la mitja part dels partits s'acostumava a beure una gasosa, sobretot l'equip foraster. Val a dir que més d'una temporada els de «casa» havien de beure aigua de la bossa de lona que portava el de la farmaciola, perquè el pressupost no donava per tanta disbauxa...

1.6 Sant Just sense camp de futbol (1944-1948)

Els anys 1945 i 1947, el que firma la present també signà dos projectes que presentà al nostre Ajuntament, el qual els rebutjà. El primer hauria estat la construcció d'un camp de futbol en els terrenys desocupats de l'antiga bòbila de can Modolell, darrera la finca del mateix nom. Hauria estat el millor lloc i el més gran, però les baralles entre famílies ho van impedir.

El segon projecte, el de 1947, preveia l'ús provisional del terreny del costat del cementiri (propietat ja de l'Ajuntament) destinat a acollir-ne la futura ampliació. Tampoc no fou acceptat i també sense motius aparents.

L'any 1947 es publicaren unes entrevistes amb persones vinculades de feia molts anys al futbol, es tingueren moltes reunions per discutir la necessitat del camp i finalment es va haver de forçar una porta (en realitat únicament es va amenaçar d'obrir l'última porta) i, amb un ajornament de quinze dies, per fi vàrem tenir camp.

Per fi fou en el barri de can Sagrera on l'Ajuntament trobava un camp per a la nostra joventut esportiva, el terreny tenia l'amenaça d'estar pendent d'una urbanització, el problema es resolgué amb la signatura d'un contracte per cinc anys amb el propietari Sr. Josep Batllori Casadesús.

1.7 Camp del barri Sagrera o can Coquillat (1948-1953)

Val a dir que tot el poble, referint-nos al jovent fins als trenta anys, va dedicar-hi una quantitat de jornals (sense cobrar, naturalment) que mai no havíem dedicat a cap altre camp.

El poc temps que faltava per a l'agost de 1948 marcà un ritme de treball poc usual. Els dies eren llargs i permeteren treballar cada dia fins molt tard. Fins i tot els matins, abans d'anar al respectiu treball, foren molts els que anaven a fer una hora extra al camp. Com a aficionats, naturalment, tothom era peó, no hi havia càrrecs, excepte els paletes que construïren els vestidors i les dutxes. No ens podíem arriscar tant i la construcció, si bé senzilla, fou feta a consciència. No sé per què ho repeteixo però cap d'ells va cobrar. Els materials, això sí, foren a càrrec de l'Ajuntament.

La fusta necessària per a les portes, finestres i porteries, fou un obsequi d'un industrial, ex-alcalde, en Miquel Gazulla, però com que hi havia certes divergències amb el consistori de l'època volgué que el donatiu fos per al camp del Front de Joventuts i el seu import de 2.386,15 ptes. aclaria al final «DONATIU». No cal dir que la fusteria Orriols també col.laborà amb la construcció gratuïta o transformació de la fusta.

Per fi teníem vestidors, l'aigua de les dutxes no era directa, s'havien d'omplir els dipòsits abans de cada partit. I no fer-ne disbauxa, sinó els últims no es dutxaven.

Una vegada més havíem de comptar amb el carro de la bóta (quin nom més estrany ara, oi?) de can Magí Campreciós. Era un carro metàl·lic amb una gran bóta també metàl·lica amb què es regaven els carrers del nostre poble. En dies de partit, s'aprofitava la seva càrrega per omplir els dipòsits dels vestidors i, amb la sobrant, a la mitja part es regava, tanta era la polseguera del terreny.

Camp del barri Sagrera. 1r. equip 1948. 1, Joan Abelló i Andreu. 2, Tomàs Castellà i Huguet. 3, Pepe Sánchez i Morillas. 4, Fidel Poll i Ribas. 5, Pere Pastor i Jové. 6, Pere Massó (paisà). Ajupits: 7, Josep M. Casas i Cadena (farmaciola). 8, Josep Aris i Ferrer. 9, Antoni Marimon i Rius. 10, Bartomeu Pons i Manuel. 11, Peralta. 12, Marcel Arís i Ferrer. 13, Vicentet Martínez i Lizaga. (Col·lecció: Antoni Marimon i Rius).

El camp quedava al llarg de l'actual passeig Sagrera, amb la porteria de dalt a prop de la masia i davant les torres on viu el conegut presentador Angel Cases la de baix. Per més que es va treballar de valent amb pics i pales i els carros de gairebé tothom, perquè el terreny gaudís del mínim desnivell, no s'aconseguí.

El camp de futbol fou inaugurat el dia 6 d'agost de 1948, Festa Major, no podia ser d'altra manera. No en tenim records fotogràfics, però a la memòria de tots ens quedà un molt bon gust de paladar. Havia valgut la pena.

D'esdeveniments posteriors sí que n'existeixen. Així, podem destacar que en

grans diades es muntava un entarimat tapat amb un encanyissat perquè les personalitats que havien de presidir els actes no patissin la severitat del sol. D'altra part també són de destacar els partits de costellada que a principi de tardor celebraren, els anys 1948 i 1949, dos grups d'amics veterans, denominats *Penya Tonelada* i *Penya Anguileta*. Creiem que aquesta denominació ens relleva de més explicacions. Dues foren les figures arbitrals, l'Ignasi Cases Colet i l'Eduard Sanz. Creieu que cal destacar que en aquest camp també teníem pedres?

Barri Sagrera. 2n. equip, 31/10/1948. 1, Arbitre. 2, *Geroni Martínez Zapata*. 3, *Pepe Sánchez Morillas*. 4, *Ramon Serra Gimeno*. 5, *Isidre Vilà Casas*. 6, *Gabriel Pagès Amigó*. 7, *Pere Pastor Jové*. Ajupits: 8, *Lleida*. 9, *Bartolo Ruíz*. 10, *Llorens*. 11, *Ricard Banús Masip*. 12, *Joan Poll Navinés*. 13, *Josep M. Casas Cadena (farmaciola)*. (Col·lecció: Pere Brull i Angela).

En el primer equip jugava en Bartomeu Grabiell «Nas de vaca» mentre feia la «mili» a Girona. Cada cap de setmana baixava, amb permís dels seus superiors, havent de tornar a la matinada del dilluns a la caserna. Potser fóra bo aclarir que l'únic mitjà de transport de què disposava era una bicicleta.

Ja hem arribat a l'any 1953, en què vencien els cinc anys que ens concediren per estar en el camp de can Sagrera. Però aquesta vegada val a dir que l'Ajuntament ja tenia recanvi, havia preparat el relleu i no vàrem estar ni un sol dia sense activitat futbolística.

1.8 Camp del cementiri (1953-)

El dia de la inauguració va ser el 7 d'agost de 1953 (de nou Festa Major). Es jugà un partit contra l'amateur del Barça, del qual ens queden fotografies. L'àrbitre va ser l'Alfons Jansà Urpinell, fill de Sant Just, federat i gran afeccionat, es notava en la seva actuació que era un autèntic professional. Vegeu sinó la fotografia on, en una jugada conflictiva davant d'una de les porteries, s'agenollà i recolzà una mà a la xarxa per no perdre's detall.

Camp del cementiri. 6/8/55. Rematada a gol del davanter Marimon. (Col·lecció: Antoni Marimon i Rius).

En aquest camp, hi van treballar bastant els jugadors, però la feina principal va anar a càrrec de l'Ajuntament. Hi havia vestidors i per primera vegada aigua directa.

Al diumenge següent, 10 d'agost, l'equip contrincant fou una selecció de la sisena flota de la marina americana, que feia una visita al port de Barcelona. No ha de

considerar-se estranya aquesta confrontació, ja que en el record de tots està que el cònsol dels Estats Units d'Amèrica vivia al nostre poble.

És de destacar la gran multitud que omplí les grades (terraplens del costat). El «saque» d'honor de la inauguració va fer-lo el nostre alcalde Josep M.Domènech Roig, i el «saque» d'honor del partit amb els americans el va fer la filla del cònsol. Moltes fotografies es conserven del partit i de la recepció que varen donar a la torre del cònsol (així era conegut can Meliton) a totes les persones que volgueren entrar a gaudir-la.

Tornant a la descripció del camp direm que, encara que no era mancat de pedres, les seves dimensions eren molt grans i ja des del començament existia una tanca protectora que dividia el públic del terreny de joc. Al seu costat, quasi davant del cementiri, va poder-se construir una pista de patinatge més que suficient per a la pràctica de l'hoquei sobre patins. Encara quedaren bastants metres quadrats per a la col.locació de jocs infantils, i tot això era de propietat municipal.

Camp del cementiri. 6/8/55. 1r. equip. 1, Josep M. García i Vendrell (paisà). 2, Joan Poll i Navinés. 3, Jaume Raventós i Pelufo. 4, Leandre Matas i Castells. 5, Joan Nitus. 6, Josep Borràs Canut. 7, Marcel Estella i Calopa. 8, (?). Ajupits: 9, Josep Batllori i San Nicolàs. 10, Marcel Arís i Ferrer. 11, Antoni Marimon Rius. 12, Ramon Pons i Manuel. 13, Josep Buixeda i Güell. 14, Andreu Vallespin i Relancio. 15, Manuel Juan i Casas (farmaciola). (Col·lecció: Josep Buixeda i Güell)

Una porteria estava (continua) al costat del carrer de Cervantes i l'altra al futur (i ja actual) carrer Narcís Monturiol.

Els primers vestidors foren els de darrera la porteria del carrer de Cervantes. S'hi va afegir un petit habitatge ocupat per la coneguda senyora Maria, que durant molts anys va tenir cura de les instal·lacions del camp i de la venda de begudes. Més tard es feren més vestidors a un costat del camp, a prop dels anteriors i junt a l'entrada al terreny de joc.

De tota manera, fins dos anys més tard, una altra Festa Major, la de 1955, no va estar tancat el perímetre del camp, per un envà també construït desinteressadament, excepte el material, pel personal mateix, com tantes i tantes coses. Encara més d'una vegada la pilota sortia fora del recinte però, ara, el club ja disposa de més reserves.

La desaparició del Club de Futbol Sant Just l'any 1963, que durà fins al 1970, fa que pràcticament se cedeixi el camp a l'empresa ENHER per al seu equip particular, i d'altres vegades a equips d'empresa, com podien ser els que formaven el «Montepío Laboral».

La formació d'uns equips que jugaven amb «Educación y Descanso» l'any 1968 va suposar la represa d'unes activitats que van obligar a anul·lar el contracte amb ENHER, la qual s'enfadà molt, per una decisió que consideraren unilateral. La veritat és que mai no havia existit contracte escrit però hi havia l'obligació per part d'ENHER d'enllumenar el camp per a la pràctica nocturna. Aquest punt sols es complí lleugerament ja que l'enllumenat únicament permetia l'entrenament en hores de foscor, però mai no s'hauria pogut jugar un partit oficial.

Un altra dada important per a la història dels nostres camps és la del 5 d'agost de 1980 (de nou la Festa Major) en què va tenir lloc la inauguració de l'enllumenat definitiu que permeté jugar un partit nocturn ni més ni menys que contra el C.D. JUPITER, militant de 3a Divisió.

El camp del cementiri era suficient però tenia una gran quantitat de pedres. Entretant es parlava del seu trasllat a la zona esportiva de la Bonaigua on, segons estudis, havia d'ajuntar tots els esports locals, projecte ambiciós i potser millor, però mentrestant no havíem de patir per manca de camp.

També es parlà de canviar la situació del camp, que seria en el mateix lloc però canviant la situació de les porteries i, naturalment, la llargada. Però al final aparegué un altre projecte, l'actual.

A la part d'esplai existent enfront del cementiri, l'any 1982 s'hi va construir l'Escola Municipal Montseny. Davant la necessitat d'ampliació d'aquest grup escolar, ja que segons sembla la seva ubicació és ideal, el nostre Ajuntament modificà els plans

inicials i cedí l'actual camp de futbol a la Generalitat per a l'ampliació de l'escola.

Anècdotes d'aquest camp:

Quan es va inaugurar el camp del cementiri, on havia de jugar l'equip d'aficionats del Barça, en Bartomeu Gironès no va poder anar-hi perquè li tocà treballar de torn a la fàbrica Sanson. A l'hora de sortida dels jugadors va enfilar-se per l'escala de la xemeneia per veure el partit, no pretenia arribar al cim, però em diu:

— Saps que no vaig arribar ni als 25 metres?

El dia de la inauguració d'aquest camp, en Buixeda ja s'havia incorporat a l'amateur del Barça, però el seu entrenador no li va permetre que jugués contra el seu anterior equip, per elegància.

1.9 . Nou camp del cementiri (1991-)

La construcció del nou camp de futbol es planificà al mateix costat i amb la mateixa situació de porteries que l'actual. Per fer-ho s'ha d'eliminar la continuació del carrer dels Esports però, poc a poc, es construeix un camp que no creiem que desmereixi de cap de la Divisió, excepte, naturalment, que no té gespa. Un drenatge perfecte amb un pla de molt bona factura, digne dels millors camps, tancat amb filat alt i resistent, doblement protegit al darrera de les porteries.

L'Ajuntament ha construït un nou camp que ens atreviríem a qualificar de perfecte si no fos tan forta la paraula. Impressionant, és cosa digna de veure's.

Potser l'única contrarietat la trobem quan el comparem amb els anteriors camps. En tots els casos la mà del poble havia estat present amb el seu treball. Aquesta vegada pot haver estat massa fàcil, encara que no per això menys desitjat, acceptat i agraït.

De moment es fan servir els antics vestidors del camp del costat ja que, oficialment, no ha estat inaugurat. De tota manera s'ha aprofitat el final de la primera fase de construcció i ja, el dia 3 de novembre de 1991, s'hi va jugar el primer partit de competició contra el Sant Joan Despí, que també és de 3a. Regional.

Però no acaba aquí la qüestió, ja que existeix un projecte tècnic secret (a nosaltres, per poder-ho fer constar en aquest escrit d'aniversari, ens ho van ensenyar durant dos minuts), on figuren unes grades cobertes que en anys successius s'aniran construint i que ens faran espurnejar els ulls quan s'acabi l'obra. Valdrà la pena.

2. ELS DIFERENTS CLUBS I EQUIPS DE FUTBOL A SANT JUST DESVERN

2.1 Sporting Club Santjustenc (1917-1922)

La moda europea del futbol havia d'arribar també al nostre poble entorn de 1917 i va començar la seva pràctica entre el nostre jovent. És difícil determinar (en realitat ha estat impossible) la manera i la forma en què es va sentir la necessitat.

S'ajuntaren una sèrie d'amics, entre fundadors i jugadors que en el fons hauríem de denominar també fundadors. Entre els primers figuren els senyors Francesc Bassols, Manuel García i Solà (ambdós figuren també com a fundadors de l'Ateneu) Francesc Calopa, Noi de ca la Noia Ramon, Ramon Corbi i Gabriel Font.

Fundadors i equip als jardins de can Ginestar. 1, (?). 2, Francesc Calopa i Campamà. 3, 4, (?). 5, Enric Campreciós i Pagès. 6, Gabriel Font i Carbonell. 7, Urgell. 8, Blai Navarra i Gelabert. 9, Ramon Corbi i Nadal. 10, Francesc Campreciós i Sala. 11, (?). 12, Ramon Campreciós i Marca. 13, Sebastià Vives. 14, (?). Asseguts: 15, Ignasi Toll. 16, Salvador Navinés i Ripoll. 17, Marcel Campreciós i Pagès. (Col·lecció: Rosalina Campreciós i Reinal).

La primera denominació del Club fou: Sporting Club Santjustenc i d'entre els jugadors inicials hem comprovat els noms d'Amigó, l'estucador de cal Bernat, germans Campreciós Pagès, Malaret, Milà, Navarra, Navinés, Mitjans, Monjo, Séculi i Vives.

No ens podem sostreure de la temptació de dir que en Pau Surroca, un dels fundadors-jugadors, ja a l'any 1920 va anar a jugar al Barça, on va formar durant sis temporades una forta defensa que va fer història amb en Planes en l'època dels porters Zamora i Plattko, segons llegim en un suplement del diari ABC (Madrid, 26-07-92).

2.2 Unió Esportiva Sant Just-Esplugues (1924-1933)

Al l'equip que jugava en el camp de la Rambla col.laboraven jugadors d'Esplugues, la qual cosa va permetre, o potser aconsellar, la formació d'un equip conjunt sota la denominació de «Unió Esportiva Sant Just-Esplugues», amb tanta activitat que li valgué la seva inscripció en el Llibre d'Or del Futbol Català (edició 1928), on figuren dues pàgines en bilingüe i dues fotografies (pàg. 334/5).

Camp de la Rambla. "Unió Esportiva Sant Just-Esplugues".

1, Francesc Rubio i Armengou. 2, Ramon Corbi i Nadal. 3, Francesc Colet i Mateu.
 4, Josep Bosch i Melchor. 5, Josep Domènech i Sans. 6, Joan Oliveres i Batllori.
 7, Francesc Bassols. 8, Manuel Tubella i Fajardo. 9, Francesc Mujal i Cusó.
 10, Nicolau Borràs i Per. 11, Alfons Roig i Aymà. Asseguts: 12, Pere F. Senserrich.
 13, Salvador Navinés i Ripoll. 14, Magí Colet i Mateu. 15, Patrici Canut.
 16, Francesc Grau. (Col·lecció: Josep Buixeda i Güell).

Es creà una junta directiva, la primera de què tenim notícies certes, sota la presidència d'en Josep M. Modolell i Lluch que, en el nostre poble i des d'aleshores, sempre seria un impulsor de grans esdeveniments de tota mena.

La seu del club era en el Bar Ventura, de la carretera, recentment desaparegut, que a més havia acollit molts altres grups esportius, com el ciclisme.

2.3 Joventut Esportiva de Sant Just (1933-1936)

Aquest club coincideix amb el funcionament del camp de la bòbila Boada, prop de la plaça Sant Pastor, encara que els jugadors havien de vestir-se a l'Ateneu.

L'època podria considerar-se com a grassa per al nostre club aquestes temporades, ja que fou molt nombrosa la participació d'amics i jugadors.

Recordar en aquesta època la participació esporàdica per reforçar l'equip de l'Escolà, conegut jugador del 1r equip del Barcelona.

Camp de la bòbila. 2n. equip. 1, Josep Mascarell i Peiró. 2, Lluís Plasència i Morro. 3, Marcel Pagès i Grimau. 4, Joan Gironès i Sabaté. 5, Josep Mitjans i Esteve. 6, Sebastià Domènech Sans. 7, Josep Poll i Navinés. Ajupits: 8, Magí Urpí i Campreciós. 9, Josep L. Jiménez i Naranjo. 10, Antoni Campaña i Condeminas. 11, Josep Vivés i Vilanova. (Col·lecció: Magí Urpí i Campreciós).

Jugadors d'aquest club van ser protagonistes de cèlebres anècdotes, que no volem deixar d'explicar-vos. En Josep Domènech Sans va acabar un partit que no podia donar un pas, tant era el mal que li feien els peus. Quan varen arribar a l'Ateneu per canviar-se, en Magí Colet li va fer veure que anava calçat amb dues sabates del mateix peu.

L'any 1935, algun diumenge, en Làzaro era reclamat pel Molins de Rei en partits de compromís. Rebia l'obsequi de quinze pessetes cada vegada i ell ens recorda que en el treball cobrava, aleshores, dotze pessetes per setmana.

Aquesta bona època s'acabà el mes de juliol de 1936, en ple descans de temporada. Havia arribat la guerra i amb ella la incorporació, poc a poc, de tota la nostra joventut al front.

El 18 de juliol esclatà la guerra, aquí no cal insistir massa ja que queda clar que foren tres anys dolents per tot i tothom. Potser els menors haurien pogut continuar jugant però es va donar la circumstància que els treballadors de la bòbila veïna varen recuperar els terrenys del camp, que feren servir per ampliar les seves activitats.

2.4 Centre Parroquial Sant Just (1935)

Dependent de la Parròquia es va formar un equip que únicament va durar una temporada, ja que en realitat els seus components eren jugadors que s'anaven canviant amb els altres equips del club local.

Anaven equipats amb els mateixos elements que el Barça, o sigui samarreta blau-grana i pantalon blau.

No tenia junta directiva i el seu delegat era en Josep M. Reverter i Mallol, que també formava part de l'equip. Al final d'aquest treball trobareu la relació de jugadors.

2.5 Reagrupament després de la guerra (1939-1944)

L'any 1939, finalitzada la guerra, un grup de persones honorables i afectes al Moviment Nacional (així s'anomenava els vencedors de la guerra) varen iniciar accions perquè es permetés jugar de nou a l'equip.

Altra vegada fou el senyor Francesc Bassols qui formà com a capdavanter del grup que anava a ser continuador del club. A partir d'aquesta data ja disposem de més documentació amb què recolzar-nos.

Hi ha un document on es llegeix que un grup de ciutadans convertits en comissió gestora, encapçalada de nou pel senyor Bassols, respon dels jugadors i demostra que el club, en tota la guerra, no va fer cap acte en contra del bàndol vencedor. En el mateix document, el cap del servei d'informació i investigació, dóna el vist-i-plau a la junta i a la llista de jugadors que va unida a la sol·licitud. És segellat per F.E.T. i firmat per un tal Luí Gamazo.

Es presenten nous estatuts i es fan els dibuixos amb la proposta de noves samarretes (camises, aquesta vegada) i nou escut, el qual, la veritat, no hem vist mai plasmat enlloc.

La confecció de les camises va ser simpàtica, ja que aquestes es varen fer amb les mans de les germanes, amigues i promeses dels jugadors. La peça de roba, anomenada «popelin», de color groc, va ser regalada pel senyor Joan Baptista Soler i fabricada als tallers de la seva Fabriqueta del carrer Badó.

Camp de la bòbila. Equip del Centre Parroquial. 15/3/1936. 1, Jaume Rius i Ribas. 2, Fermí Cañamares i Serrano. 3, Miquel Vivés i Bonastre. 4, Santiago Pagès i Suez. 5, Geroni Aragall i Calvet. 6, Pere Culla (paisà). Ajupits: 7, Lluís Cañadó i Buixeda. 8, Paulí Cañamares i Serrano. 9, Josep Puigtió i Orta. 10, Vicenç Albert i González. 11, Antoni "Pequeñu". (Col·lecció: Miquel Vivés i Bonastre).

Una nova època de grans jornades futbolístiques va començar i si bé les categories no eren com a l'actualitat, pot considerar-se que el nostre Club competia a 1a Regional.

Formaven el grup els equips de les poblacions d'Olot, Esparraguera, Vilafranca, Sant Boi, Colonia Güell, Atlètic Batlló, Atlètic de Catalunya i el Foment de Molins de Rei. I vàrem quedar campions.

La importància d'aquestes poblacions, en comparació al nostre cens d'habitants (2.500), dona mostres de la fortalesa del nostre conjunt. I encara direm més, el segon equip també es va proclamar campió de la comarca.

A la temporada 1940/41 els nostres dos primers equips varen quedar campions (el primer com si hagués guanyat una 1a Regional i el segon el campionat comarcal). Fou tan gran l'alegria general que la junta directiva se les va enginyar com pogué per oferir-los un sopar a la Sala Gran de l'Ateneu, a part d'un partit de costellada que va acabar amb un dinar al bar del Ciscu.

No cal que parlem de l'eufòria que es respirava pertot el nostre poble. Fou tot un esdeveniment.

Camp de la central. Infantil O.J. 1941-1942. 1, Antoni Fontanals. 2, Marcel Estella i Calopa. 3, Joan Viladoms i Domènech. 4, Pepe Sánchez Morillas. 5, Pere Pastor i Jové. 6, Jaume Bosch i Andreu. Ajupits: 7, Marcel Campreciós i Pagès. 8, Fidel Poll i Ribas. 9, Joan Castaño i Barreras. 10, Josep Arís i Ferrer. 11, Bartomeu Grabiell i Fígols. (Col·lecció: Marcel Campreciós i Pagès).

Durant els anys 1940/44 els desplaçaments tenien els seus inconvenients. Afortunadament sempre es podia comptar amb alguna de les furgonetes d'en Manuel Puig Vericat, de les pastes Gaig o bé de l'amic Vilagut (dels seus pares, diu ell). El dia del desplaçament a Vilafranca foren mobilitzades totes, tanta fou l'afluència d'acompanyants. Els pagesos del voltant els oferiren aixopluc per als cotxes. Aquí no

us els tocan, els digueren. Sort que poc abans d'acabar el partit els seus conductors els retiraren ja que, en cas contrari, haurien hagut de tornar caminant. La Guàrdia Civil va acompanyar els nostres jugadors fora del poble i els nostres destacats hagueren de passar per comissaria.

Es diu que part de la culpa va ser d'en Juanitu, que va provocar el porter contrari ja que no tan sols va transformar en gol una falta, sinó que va fer entrar la pilota per l'angle superior esquerra, que era el lloc on, amb certa ironia, li va indicar el porter del Vilafranca: «Si ets valent, tira'l per aquí». I és clar, els que recorden el nostre Juanitu saben com les gastava.

A l'any 1942, quan el nostre equip tornava a fer aigües, el Molins de Rei es tornà a interessar per tota la nostra defensa (Puente, Tubella i Làzaro) oferint-los 5.000 ptes. a cadascun d'ells. La nostra Junta tenia dificultats econòmiques i no permeté el traspàs sense una comissió. L'operació es va desfer.

I tornà un lleuger descens de l'equip ja que es varen ajuntar diferents circumstàncies que ens foren adverses. Per una banda, molts dels nostres joves foren cridats novament a files a causa del conflicte internacional, i els xicots que quedàvem ens situaren en la categoria que exigia que el camp disposés de millors condicions, que en el nostre terreny de joc eren impossibles d'assolir. Mides més grans, vestidors, camp tancat o, almenys, amb una mínima tanca que separés el terreny de joc del públic. No arribava a tant la nostra població. Precàriament vàrem arribar a l'any 1944 on, durant la Festa Major, en lloc del partit de futbol reglamentari es va oferir una «corrida de toros», de la qual tots recordem el desenllaç, que equival a dir que d'haver-se tractat d'un partit de futbol tampoc no s'hauria pogut celebrar, tanta fou la pluja que va caure.

No havíem dit, i mereix un apartat, que l'amic Peret Calopa, reincorporat al poble després de la guerra i la pertinent depuració per haver arribat a tinent de l'exèrcit vençut, fou el delegat dels juvenils, amb gran encert.

Quan aquest juvenil va incorporar-se a l'organització política, en raó de la llei ja esmentada, va voler continuar en el seu càrrec, a la qual cosa no va haver-hi cap inconvenient perquè era persona molt volguda, capacitada i amiga del jovent.

Però l'enveja és mala consellera i fou denunciat, ja que un càrrec que semblava fins i tot polític no podia ser representat per un antic militar contrari.

De ciutat cridaren el delegat del Front de Joventuts per estirar-li les orelles, perquè el cas no tenia excusa.

— *De què serveix, doncs, haver estat depurat?*

Digué el delegat a la persona autoritzada per l'estirada d'orelles.

— *Tens raó noi, considera que no hem dit res.*

Però l'amic Calopa no va voler continuar, ja que, segons deia amb molt bon criteri:

— *Com puc estar a mercè d'aquestes ximpleries encara que acabin bé?*

I tenia raó, fou així com perdérem un bon col.laborador.

La nova temporada 1944-1945 no va començar per al nostre Club ja que el camp fou urbanitzat i, en el seu lloc, una vegada més, s'aixecaren cases. Aquesta vegada foren magnífiques torres.

2.6 «Frente de Juventudes» (1944-1948)

El Club va desaparèixer, no hi havia altre camí. Però la joventut continuava existint, afortunadament, i la pràctica de l'esport continuava sent necessària. La delegació local de la joventut «Frente de Juventudes» mantingué els seus equips, que, per cert, en aquella època tornaven a estar units amb les Joventuts d'Esplugues.

Epoca sense camp. Peña Futbol Catalunya. 1, Josep Bonet. 2, Robert Santacana. 3, Leandre Matas i Castells. 4, Ferran Asmarats i Martí. 5, Josep M. Ribes i Vivés. 6, Josep García i Muñoz. Ajupits: 7, Josep Asmarats i Martí. 8, Jaume Alegre i Camps. 9, Josep M. Casas i Cadena. 10, J.Ramon Palomero. 11, Miquel Reina i López. 12, Salvador Puig (paisà). (Col·lecció: Robert Santacana i Martí).

Molts dissabtes no teníem la seguretat de trobar l'endemà el camp lliure per poder jugar nosaltres. Ens referim al camp de Pedralbes, el del darrera de la caserna de soldats del Bruch, on una bona amistat ens el reservava sense pagament.

Foren quatre anys difícils, que ho foren més per com es feren de llargs. Sense camp, sense diners, calgué trucar portes, discutir preus de samarretes etcètera. Arribats a l'any 1947 vàrem atacar per tots els fronts. Anàrem a la premsa, les nostres revistes locals («Avanzada», agost 1947) publicaren unes entrevistes amb persones que feia molts anys havien estat vinculades al futbol local. Foren els Matas, Casas Colet, García Vendrell, Manuel Puig, Manuel Tubella. Manteníem continuament xerrades per tractar de resoldre el problema de camp. Sense camp no es podia tornar a crear un club i, tot i que la joventut, amb més o menys precarietat, anava resolent-se per si sola, cada vegada enteníem més necessària la presència d'un club que tornés a unir-nos a tots i totes les edats.

El tema del camp va quedar resolt en un terreny del barri Sagrera. Això permetia iniciar els tràmits per constituir de nou el Club de Futbol. Al grup promotor s'hi afegí en Rubio Armengou i en Casals Pagès. Entre tots proposàrem a l'amic Manuel Tubella per nou president i us puc assegurar que la tasca que va emprendre encara ningú no entén com va poder dur-la a terme. Però no com a president, ja que el càrrec era el de menys, sinó per l'enorme responsabilitat de la construcció i adequació del terreny.

2.7 Recuperació del Club de Futbol Sant Just (1948-1963)

Foren cinc anys (1948-1953) d'intensa activitat futbolística, amb molts jugadors que s'intercanviaven en els equips. Tant era que fossin del segon i fins i tot del tercer o dels equips de l'Organització Juvenil, perquè també teníem un bon equip directiu i a cada moment posaven a la persona adequada, no molestava a ningú jugar en un equip superior o repetir partit en el mateix dia.

Un acte important per al club fou el dia 27 de maig de 1949, en què es va fer un sentit homenatge al porter que durant 25 anys havia defensat els nostres colors: en Pere Serdà Ribera, al qual s'entregà un pergami emmarcat que sens dubte guarda en una caixa de cabals.

Però... Ja comencen els peròs. La gent, que assistia als partits amb freqüència, demanava victòries. No en tenia prou amb tenir club i partits. Faltaven èxits i pujar de categories.

Això comportà la contractació d'algun foraster que venia per cobrar. Quantitats petites, però cobrar. Cosa que, lògicament molestava als fills del poble.

Una altra cosa fou que, en una taula del cafè de l'Ateneu, un metge que no exercia

a la població firmava les fitxes dels jugadors sense conèixer-los, únicament veient-los la cara. Nosaltres estàvem mal acostumats, ja que abans tots els elements havien de passar (i passaven) pel passatge Permanyer, de Barcelona, on hi havia els serveis mèdics. Ara perdiem seriositat.

I una última que jo vull destacar és que, tenint en compte que allò important eren les victòries, no hi havia ordre ni disciplina. En un desplaçament del segon equip, del qual jo era delegat, vàrem anar a Horta. Autobús i tramvia, cosa que equivalia a un llarg trajecte i llevar-se d'hora. Durant el camí, un dels jugadors es comportava molt alegrement i molestava a altres persones. Diverses vegades el vaig reptar: si continues així no jugaràs, li vaig dir. I així fou, però perderem el partit.

No cal perdre temps, ni fer que el perdeu vosaltres, però us podeu imaginar sense entrar en detalls la bronca que vaig tenir dels meus companys de junta.

A mi, que em continuava interessant l'esport com a tal, aquest fet va fer decidir la meua retirada. Jo, incomprendiblement, no volia victòries, jo volia esport per a la nostra joventut.

Sense novetats dignes de menció, tret de les renovacions reglamentàries de les juntes, una disminució de socis i d'assistents als partits, arribem a l'any 1963. En aquest any es torna a patir una crisi que deixa el club sense jugar.

Des de l'any 1963 a l'any 1970 els equips de futbol que hi ha són els de l'empresa ENHER, i alguns equips d'empresa, com el «Montepío Laboral».

2.8 Atlètic Club Sant Just (1964-1965)

Durant els anys 1964-65 és creat l'ATLÈTIC CLUB SANT JUST, equip més aviat de juvenils, que vestien samarreta ratllada en vertical amb els colors vermell i blanc, dels clàssics atlètics. Són poques les notícies que hem pogut obtenir d'aquest club. Sembla que la bona fe d'uns esportistes locals, Aniceto Vargas, Jaume Julià Julià, Rafael Pardo Hernández i Josep Moya Muñoz, fou la base de la fundació d'aquest club que fins i tot fou federat.

Amb el sentiment de no haver-ne sabut més notícies, únicament tenim una fotografia i no hi ha cap relació de jugadors, aprofitem per felicitar la iniciativa, perquè el més important, sempre ho hem dit, és que la joventut faci esport.

2.9 «Educación y Descanso» (1968-1970)

No era fàcil entendre, sobretot per part dels nostres joves, que tenint camp de propietat municipal no funcionés un club de futbol que aglutinés les lògiques aspiracions del jovent.

Equip «Educación y Descanso» 1968-1970.

1, (?). 2, Joan E. Sorribes. 3, Joan Pasi3n. 4, Josep M. P3rez i Ruiz. 5, Esteban Maqueda. 6, Daniel Broc. 7, Enric Carballido. 8, Manuel Izquierdo i Castro. 9, Ignasi Casanovas. 10, (?). 11, Germ3 Sosa. 12, Francesc Boni. 13, Alfons Ariza Valenzuela. 14, Frederic Dinaret i Sanrom3. 15, 3ngel Arroyo i Arreal (farmaciola) (Col·lecci3: Antoni Blasco i Gracia).

En una reuni3 feta als locals del Front de Joventuts, Antoni Blasco Gracia, Paco Ru3z Pelegr3n i Albert Prats Gallego decideixen tornar a la pr3ctica en forma de club. Davant del temor d'embolicar-se en una nova i dif3cil aventura, decidiren comen3ar la casa pels fonaments: es posarien sota el patrocini de l'obra sindical denominada «Educaci3n y Descanso». Aquesta era una organitzaci3 no massa exigent ni cara i si el temps i la pr3ctica ho aconsellaven retornarien al Club. Aix3 doncs, a partir de 1968 es torna a la pr3ctica del futbol i fou recuperat el camp.

Es jugaren dues temporades en aquesta organitzaci3 sindical. Quan a la segona varen quedar campions, va determinar-se entrar novament a la Federaci3 Catalana.

2.10 Nova recuperaci3 del Club (1970-)

- Club de Futbol Sant Just 1970-1982
- Futbol Club Sant Just 1982-1984

La decisió anterior fou encertada ja que en la temporada 1970-71 es va poder tornar al Club de Futbol Sant Just, novament a 3a Regional.

Memorial Fernando Leuthard Egli (1971-1992)

Citar el senyor Fernando, com tots el coneixíem, és obligat en tot treball referit a l'esport del nostre poble.

El senyor Fernando Leuthard Egli, d'origen suís, s'afincà fa una munió d'anys a Sant Just, i va ser, de sempre, molt apreciat. Al futbol no va dedicar-s'hi fins a l'any 1951 en què fou nomenat tresorer del club. En les juntes dels anys 1953 i 1957 (aquesta durà fins a la suspensió del club l'any 1963) tingué el càrrec de president. Com en tots els altres esports als quals ja abans s'havia dedicat, la labor del senyor Fernando fou més que magnífica.

Primer equip en un dels homenatges al Sr. Fernando Leuthard. (Fotografia: La Vall de Verç, juny 1981).

A l'any 1971, repeses les activitats del club, es féu un homenatge consistent en un torneig en què es disputava el Trofeu senyor Fernando, on participaren equips importants de la comarca. Trofeu que continua celebrant-se tot i que, a l'haver-nos deixat aviat amb la seva inesperada mort, es transformà en el Memorial Senyor Fernando.

Nits de l'Esport (1976-1978)

Des de l'any 1976 al 1978 el club organitzà les anomenades Nits de l'Esport, que tingueren gran ressò. Es feien a la sala Sunset de can Mèlich i, a part de la gran quantitat d'esportistes locals, varen participar-hi destacades figures de la Federació, dels clubs de 1a. Divisió i periodistes com Pablo Porta, Agustí Montal, Manuel Meler, Asensi, Castillo, Canito, Epi, Irulegui, Marañon, Neeskens, Santillana, Trullols, Urruti, Chus Pereda, Veala Giménez, etc.

Figuraven de presentadors els coneguts Quique Guasch, Josep Félix Pons, Jordi Estadella i Cristina Fabregat.

Vist l'èxit de l'any 1976, els següents s'organitzà en benefici d'«APALCE» (Associació per Ajuda a Lesionats Cerebrals), el que encara va ressaltar més les festes.

El Club puja a 1a. Regional

En la temporada 1980/81 el nostre equip pujà a 1a. Regional però no per mèrits propis, sinó per renúncia del Perelló (Tarragona) que es veié incapaç d'assolir aquesta nova categoria per qüestions econòmiques.

El nostre club, finalment, realitzà l'any 1982 la presentació a la Federació Catalana dels estatuts que haurien de ser els definitius (aquesta paraula l'hem sentit infinitat de vegades en moltes coses, l'exageració de definitiu). Foren registrats per la Federació el 12 de febrer d'aquell any. En aquests estatuts figurava ja com a Futbol Club Sant Just, amb domicili social al carrer Roquetes número 6.

El 17 de juny de 1982, el Consejo Superior de Deportes aprovà els mateixos estatuts amb la nova denominació i inscrivé el Club en el Registre Nacional amb el número 4620. De tota manera, valgui com a curiositat, la Federació Catalana ni se'n va adonar i va remetre al nostre Club la dita aprovació però dirigida al Club de Futbol Sant Just, coses de la burocràcia.

A la temporada 1983/84 vàrem tornar a pujar novament a 1a. Aquesta vegada vàrem estar-hi quatre temporades amb tots els mereixements, vàrem fer 113 gols i superàrem el segon classificat (el Sant Joan Despí) de sis punts.

2.11 Arrabalense Club de Futbol. Recreatiu Sant Just (1972-1984)

Oficialment fou l'any 1972 quan es va crear aquest nou club que es denominà Arrabalense Club de Futbol. Varen tenir alguns problemes pel nom a la Federació, perquè volien que es fessin càrrec del deute de l'anterior Atlètic. Abans d'aconseguir federar-se fins i tot havien de pagar lloguer en el camp de Sant Just. Una vegada federats varen desaparèixer els inconvenients locals ja que no va ser sinó coordinar les dades i els horaris, tot i que una temporada els dos jugaven en el mateix grup. Dos anys després de la fundació va canviar la denominació per la de Recreatiu Sant Just, perquè els semblava més adient. El Recreatiu sempre jugà a 3a. Regional.

En foren els promotors uns quants esportistes: Josep Martín Cervera, Manolo Fernández Galán, Melcior García Muñoz, Miquel Pérez, Gabriel Caparrós Requena, Eusebi Nevado Cañamero i Jesús Melero Vallejo, gairebé tots vinculats amb el Raval de la nostra població.

Arrabalense (Recreatiu). 1r. equip temporada 1974-1975.

De tota manera no ens han pogut explicar exactament el perquè de la seva constitució a part del club local que ja funcionava aleshores. Ho trobem més estrany pel fet que la nostra població encara tenia un cens d'habitants que més aviat justificava la unió que no la dispersió.

Els interessats ens diuen que els ànims eren tan grans que ningú no s'adonà de la possibilitat d'una integració que beneficiés l'esport. No pretenien, ens diuen, i ho hem de creure, separar res. Els va semblar que, amb tot, no deixava de ser una millora l'existència de dos clubs a la localitat. El local social sempre estigué al número 8 del mateix carrer Raval, en el bar del mateix nom.

Infantil Arrabalense 1974. 1, Sergio Vázquez i Campo. 2, Tomàs Borrajo i Estévez. 3, Àngel Arroyo i Gallego. 4, Joan Fernández i Colom. 5, Josep A. Vargas i Costa. 6, Alfons Lara i López. 7, Xavier Bonet. 8, Manuel Santos i Campos. Ajupits: 9, Lluís Gou i Granges. 10, Andrés Lavalle. 11, Pere Martínez i Muñoz. 12, Ramon Pascual i Campreciós. 13, Joaquim Martínez i González. 14, Antoni Collantes i Andreu. 15, Xavier Moreno Velaure. 16, Pere J. Berdoy i Casadella. 17, Àngel Moros i Cerezo. 18, Jaume Julià i Julià (entrenador). (Col·lecció: Manuel Fernández i Galán).

El cost de manteniment i despeses de l'equip fou cobert entre els socis i amb rifes entre els veïns del poble. Una vegada federats, l'Ajuntament també ajudà al seu manteniment, com anava fent amb el que sempre havíem denominat club local.

L'Arrabalense (posteriorment Recreatiu) duia samarretes ratllades en vertical amb els colors vermell i negre, i pantalon negre. Disposaren de tres equips i en el juvenil s'hi formaren nois que també donaren nom al futbol.

Aquest club va funcionar fins a la seva fusió amb el Futbol Club Sant Just el mes de maig de 1984. Una curiositat agradable és dir que en la fusió d'ambdós clubs, l'any 1984, el Recreatiu presentà superàvit, cosa increïble en qualsevol època, sobretot comptant les elevades despeses per desplaçaments i material.

Amb la fusió dels clubs es continuà amb la samarreta tradicional de color groc però aleshores, gràcies a cases patrocinadores locals d'importància rellevant, es dotà els equips (ja en teníem quatre) amb els nous i clàssics xandalls amb els quals han passejat el nom del nostre club per arreu.

La fusió donà lloc a la remodelació de la Junta directiva, on entraren a formar part de l'antiga uns quants dels homes que tant havien fet per l'esport local per mitjà del Recreatiu.

2.12 Futbol Club Sant Just-Unió Esportiva Sant Just (1984-)

Amb la unió dels dos clubs locals, el Futbol Club Sant Just i l' Arrabalense, es va aprovar que en endavant la denominació seria la d' Unió Esportiva Sant Just, la qual cosa no era per altra part cap disbarat.

Aquest canvi, no va ser comunicat ni a la Federació ni a cap entitat reglamentària, ni tampoc es feren nous impresos ni segell del club. La veritat és que continuà sota la denominació de Futbol Club Sant Just, com encara avui es manté.

Pels resultats haurem d'admetre que la fusió va donar un fort impuls al nostre equip, ja des del mateix 1984. L'equip va mantenir-se durant quatre temporades a 1a. Regional.

75è Aniversari del Futbol a Sant Just

I arribem a l'any 1992. No tan sols hem de celebrar el 75è aniversari del futbol a Sant Just Desvern, sinó que podem dir que el nostre club, entitat seriosa, com ha de ser, ha obtingut el Document Oficial d'Identitat davant d'Hisenda. Hisenda som tots i, com no podia ser menys, el nostre club ja està **totalment** legalitzat: Hisenda és qui mana avui dia. Ja estem admesos també totalment, el nostre número de CIF és el G-59989079.

Ja només falten vint-i-cinc anys per poder celebrar el **centenari**. No hem de desitjar altra cosa que els que tenen obligació d'arribar-hi i celebrar-lo, ho facin amb més empenya i profit, si és possible, que en aquests últims setanta-cinc.

Només els han de faltar **ganes**. Disposen de molts més mitjans que els nostres avis i pares. Endavant doncs, que en el primer centenari siguem molts i valents.

Primer equip, any 1992. 1, Joan Banach i Martínez. 2, Francesc Campos. 3, Joan J. Rincón. 4, Joan Banach i Gil. 5, Joan Carles Saiz. 6, Enric Cerveró. 7, Francesc Barros. 8, Tomàs Sánchez. 9, Ramon Cadena. 10, Jesús Campos. 11, Antoni Paz. 12, Antoni Blasco (president). Ajupits: 13, Santiago Ferrús (entrenador). 14, Antoni J. Gutiérrez. 15, Octavi Cantó. 16, Albert Salcedo. 17, Josep Jiménez. 18, Manuel Macías. 19, Jordi Duran. (Col·lecció: Pere Brull i Angela).

3. CONSIDERACIONS FINALS

3.1 Jugadors que han destacat en altres clubs

La promoció d'alguns dels jugadors següents va significar, no poques vegades, un desequilibri temporal per als nostres equips però, lògicament, poder pujar de categoria era, i continua sent, una aspiració que no podem frenar, sinó al contrari recolzar.

- Jaume Campanà Condeminas, Francesc Mitjans Esteve, Pere Pagés «Suez» i Joan Puente Oter anaren al Ripollet i el primer després al Sants.
- Salvador Navinés Ripoll durant la "mili" jugà amb l'Osasuna i, després, al 2n del Barça, encara que amb nom suposat.
- Antoni Montserrat Carrasquer, Nin i Pau Surroca, al Barça i el primer, després, al Deportivo Coruña.
- Manuel Tubella Fajardo, al Barça i l'Hospitalet.
- Antoni Cayuela, a l'Espanyol, encara que al primer desplaçament a Sevilla va perdre un ull amb accident d'automòbil.
- Alexandre Làzaro Marquès jugà amb l'Esplugues, el CADCI i fou reclamat pel Molins de Rei.
- «Juanitu» va anar al Mallorca, passant pel Júpiter.
- Lluís Saura, al Sants.
- Rafael Poll Navinés, Marcel Estella Calopa i en Gascón, al Terrassa i el primer, després, al Barça.
- Joan Abelló Andreu, Joan Poll Navinés i Josep Borràs Canut, fill d'una vella glòria local, al Sant Cugat.
- Antoni Marimon Rius, al Júpiter.
- Isidre Vilà Casas, a l'Espanya Industrial i al Figueres.
- Josep Buixeda Güell, Larraz i Ramon Pons Manuel, al Barça Amateur.
- Manuel Juan Casas al juvenil del Barça.
- Ricard Gafarot Tubert, Carles Guirao Ramírez i Isidre Flordelis Blanco anaren al Condal.
- Josep Caparrós Haro va anar al Sants.
- Josep Jódar, al Condal, fou seleccionat pel juvenil de la selecció espanyola als anys setanta.
- Joan M. Eyre Lorenzo, va anar d'entrenador a l'Europa.

3.2 Les samarretes

Cada vegada que considerava el què, el perquè i el quan dels colors de les nostres samarretes, havia de canviar de criteri. A la vista de les velles fotografies en què gairebé en cada una es veien diferents vestimentes, em desorientava. Per fi amb la inestimable col.laboració de l'amic Malaret, hem determinat el què, el perquè i el quan.

A la fundació del club formaven l'equip un grup de nois amb sentiment catalanista, cosa gens estranya a Sant Just. Per tant, es va considerar com més apropiat portar samarreta ratllada verticalment amb els colors vermell i groc. Els pantalons eren negres (vegeu fotos del camp de cal Llong).

Però arribem a l'any 1923, es proclama la dictadura de Primo de Rivera i tot allò català va tenir mala premsa. Aleshores fou el color groc el que es va decidir en substitució de l'anterior. El pantalon continuava sent negre (vegeu fotografies del camp de la Rambla).

El 14 d'abril de 1931 cap a la fi de can Sauret, es proclama la República i, novament, es canvien les samarretes per l'antic ratllat vermell i groc (vegeu fotografies del camp de la Bòbila).

L'any 1939, acabada la guerra, tampoc no hauria estat ben vist el ratllat, així és que fins a l'agost de l'any 1939 es va jugar amb les ratlles tenyides. Ja en la inauguració del camp de la Central, el 6 d'agost de 1939, tornà el color groc a la samarreta. Ara, però, hi havia una novetat, els colls i els punys eren blaus i per davant era oberta amb forats a les dues bandes de l'obertura, on passava un cordó també blau (vegeu document acceptat per la federació).

El color groc es va mantenir durant totes les reorganitzacions del club (1948-1970), fins i tot unes temporades amb camisa. Es modificà definitivament el color del pantalon, ara blau clar.

Que consti que a tothom li agrada molt l'actual vestimenta. D'haver-se tornat al ratllat sens dubte s'hauria hagut de modificar, tal com ho ha fet el Sant Andreu, per exemple. D'altra manera, els colors ratllats únicament eren bonics abans de la primera rentada. Pot ser que avui, amb els productes moderns, fóra diferent.

El Centre Parroquial vestia amb els colors del Barcelona i pantalon negre.

Convé que parlem de molts altres colors que poden veure's en les samarretes de les fotografies ja històriques, de 1939 a 1970.

El culpable d'aquesta disparitat de criteris en els colors, va ser l'Organització Juvenil del Moviment. Des del color totalment negre de 1939, durant el qual no varen guanyar ni un sol partit, fins als colors verd i pantalon blanc, arlequinat amb vermell ratllat, vermell i blanc, pantalon negre, blanc totalment, etc. Això tenia una explicació

aquells anys i potser avui els joves no l'entendran: l'ajuda econòmica de què disposava l'Organització Juvenil que, per altra part era «l'obra predilecte del règim», no li permetia disbauxa en les despeses. Quan s'anava a can Sibecas o a la Samaritana, on érem prou coneguts, eren moltes les vegades que ens oferien conjunts d'algun club que no l'havia anat a buscar, o havia plegat abans de començar. Com podeu comprendre, era més temptador el preu que el color.

Naturalment això no hagués pogut ser en un club. En un club es disposava d'una samarreta suplent per al cas de duplicitat en una lliga.

L'Atlètic Club Sant Just fou un equip juvenil que durà dos anys. La seva samarreta era ratllada en vertical, de colors vermell i blanc amb pantalon blanc.

«Educación y Descanso» anava amb una samarreta blanca i pantalon blau.

L'Arrabalense (posteriorment Recreatiu Sant Just) des de l'any 1972, en què fou fundat, fins a l'any 1984, en què va fusionar-se amb el CF Sant Just, va fer servir les samarretes ratllades en vertical, de colors vermell i negre de coll tancat i amb pantalon negre.

3.3 Categories on ha jugat el Club

L'organització del futbol mitjançant les federacions havia estat sempre molt direrent de les que figuren des de l'any 1950.

No hem pogut esbrinar res sobre competicions anteriors a l'any 1939, si bé sembla que les confrontacions tenien més aviat aspecte comarcal. Això no vol dir que no es fessin partits amb entitats de major categoria o contra poblacions més fortes, en tot sentit, a la nostra.

A l'any 1939 ja tenim notícia que el campionat fou de tipus igual a l'actual 1a. Regional, ja que entre els equips figuraven l'Olot, el Vilafranca, l'Esparreguera, el Sant Boi, la Colònia Güell, l'Atlètic Batlló, el Catalunya i el Foment de Molins de Rei. Va ser l'any en què quedàrem campions.

En reemprendre les activitats l'any 1970 ja existia una organització de campionats amb cara i ulls, haguérem de partir de 3a. Regional.

La temporada 1980/81 jugàrem a 2a. Regional, temporada en la qual, havent renunciat l'equip del Perelló, de Tarragona, per qüestions econòmiques, ens correspongué pujar a 1a.

A 1a. Regional vàrem jugar dues temporades, ja que en el 1982/83 tornàrem a baixar a 2a. Però aquesta vegada sí que vàrem tenir més sort. Vàrem quedar primers, a distància de sis punts sobre el seguidor (Sant Joan Despí), amb 113 gols a favor; tota una proesa, però és que, aleshores, teníem un equip «terrible».

Res menys que quatre temporades ens vàrem mantenir a 1a. i això comportà que el públic tornés al nostre camp. Ja tornava a ser el Sant Just enyorat.

Encara que els esforços es multiplicaren, com també les ajudes econòmiques, sobretot de l'Ajuntament, no es va poder resistir més i la temporada 1988/89 retornàrem a 2a. on ens vàrem mantenir durant dos anys. Vam baixar novament a 3a. la temporada 1989/90, que és en la categoria on continuem jugant.

Ens atreviríem a dir que l'equip no mereix aquesta categoria, però els contrincants cada vegada estan més preparats i malgrat tots els nous esforços per part de tots els jugadors i la Junta, aquesta és la realitat, estem a 3a. Regional.

3.4 Altres aspectes

Val la pena de parlar de la formació de penyes locals de suport als nostres equips de 1a. divisió. Concretament la Penya Espanyolista d'Esplugues-Sant Just es fundà l'any 1961 i agrupa un bon nombre de socis. Així també la Penya Barcelonista de Sant Just es fundà l'any 1983 i compta també amb força associats. Si bé els seus esforços es limiten a una sortida anyal acompanyant fora de Barcelona el seu equip, omplint un i fins i tot a vegades dos autocars, voldríem fer constar aquí que no fóra cap disbarat que també recolzessin el Sant Just.

En l'actualitat el club té un equip de veterans que també són la joia del poble, ja que competeix amb equips prou bons i fins i tot ha sortit a l'estranger, d'on ha portat algunes copes. Fonamentalment està format pels jugadors que feren pujar l'última vegada l'equip a 1a. Formen una afició que, a més, s'ha transformat en una gran amistat entre famílies.

Per altra banda, el Club té una escola de jugadors, actualment són 66 els alumnes que sens dubte seran el planter per als equips superiors i, sobretot, per formar vaillets en l'esport i per l'esport.

Els pressupostos del Club estan augmentant considerablement ja que les sortides, despeses i adquisició d'equips cada vegada són més grans. No parlarem dels pressupostos des de la fundació, ja que no en sabem res, però la veritat és que sens dubte les xifres han canviat de manera extraordinària. Tant és així que fins fa pocs anys estaven al voltant dels dos milions i, actualment, ja en són tres els pressupostats.

No hi ha dubte que se'n surten gràcies a les quotes de socis, a les aportacions d'empreses i, sobretot, amb l'ajuda extraordinària de la Regidoria d'Esports de l'Ajuntament, la qual cosa ens complau poder expressar aquí en prova d'agraïment.

Per finalitzar fer una referència envers la revista Vall de Verç, una secció més de l'Ateneu, on gairebé de forma habitual, cada número (la revista és mensual) dedica un

espai al nostre Club, a part d'altres esports. Si tinguéssim la sort que la revista tingués caràcter setmanal, les cròniques podrien incloure els resultats, amb la qual cosa aconseguiríem major suport per part dels lectors.

3.5 Agraïments

En el capítol d'agraïments, en general, hem de destacar les persones que, sempre en tercera fila, feien que les coses funcionessin. Els que tenien totes les coses a punt, que ens atrevim a qualificar de «tramoies». Els que, sense saber-ho ningú eren els veritables mestres a tenir l'escenari a punt: camp, equipatges, pilotes, jugadors, transports, etc. Labor difícil i poc agraïda, però imprescindible.

En la primera etapa tenim:

Ramon Corbi Nadal
Ventura Figueras Oliva
Gabriel Font Carbonell

En la segona etapa:

Ignasi Casas Colet
Francesc Rubio Armengou

I en la recent tercera etapa:

Angel Arroyo Arreal
Francesc Campos Delgado
Josep Corpas Plaza
Antoni Diz Núñez
Daniel Fernández Ibáñez
Antoni Vega Maldonado

Ara, en caràcter particular, deixeu-me dir-vos una cosa: si hagués de fer un capítol de gràcies, no hauria cabut ni una sola paraula de la història en aquest resum. Escuetament direm: gràcies.

Ha estat tanta l'ajuda, les visites, les trucades telefòniques, l'aportació de fotografies, d'anècdotes, els ànims que m'han transmès... que la feina que podia significar s'ha transformat en una distracció i alegria contínua, sobretot quan trobàvem una dada més, un nom, una anècdota .

Aquest treball no l'hauria de firmar jo, sinó infinitat de persones que, sense la seva valuosa col.laboració, hagués fet inútil l'intent. Us ho agraeixo molt, gràcies.

4. LES JUNTES DIRECTIVES

Fundació 1917-1922

Francesc Calopa Campamà,
Gabriel Font Carbonell,
Francesc Bassols,
Ramón Corbi Nadal..

Local Social: El Colomar del carrer Badó

Junta directiva- Abril 1927

President: Josep M. Modolell Lluch
Joan Viladoms Càlix
Angel Brun
Josep Santacana
Pere Coll
Carles Framis
Just Seculi Roca
Salvador Modolell i Lluch
Salvador Colet i Mateu
Josep Colet i Mateu

Local social: Bar Ventura. Carretera

Junta directiva -Agost 1939 (1)

President: Francesc Bassols
Vice-president: Miquel Gazulla Belles
Secretari: Amador Benito
Vice-secr: Joaquim Teixidó
Caixer: Joan Corominas
Comptador: Salvador Amigó Gelabert
Vocals: Ramon Español Oliveras
Josep Jansà Giralt
Enric Campreciós Pagès
Santiago Pérez

Local Social: Ateneu.

Comissió gestora per a la reorganització- 1 setembre de 1948

Manuel Puig Vericat
Claudi Casals Pagès
Ignasi Casas Colet
Francesc Rubio Armengou
Pere Brull Angela

Proposen Manuel Tubella Fajardo com a president de la futura Junta Directiva la qual, una vegada aprovada, fou:

President: Manuel Tubella Fajardo
Vice-president: Ginés Celma Rada
Secretari: Francesc Rubio Armengou
Tresorer: Claudi Casals Pagès
Delegat federatiu: Ignasi Casas Colet
Vocal de FET(2): Pere Brull Angela
Vocal de camp: Manuel Puig Vericat
Altres vocals: Ramón Pascual Bosch
Enric Puig Batlle
Pere Serdá Ribera
Pastor Fosalva Amat

(1) Segons un document de 26/08/1939 en què a més figura la relació de jugadors, amb aprovació per part de les autoritats locals i firmat pel «Delegado Jefe de Información e Investigación».

(2) Falange Española Tradicionalista.

SETANTA-CINC ANYS DE FUTBOL A SANT JUST DESVERN

Al mateix temps que aprova la Junta, la Federació segella i autoritza els estatuts del «Club de Futbol San Justo». Es el dia 13/9/1948, el domicili provisional era l'Ateneu de Sant Just.

Junta directiva definitiva 21/9/1949

President: Joan Camps Piera
Vice-president: Bonaventura Gelabert
Secretari: Joan Oliveras Barceló
Vice-secretari: Ramon Muntaner García
Comptador: Francesc Blasco Ferris
Caixer: Joan Avià Rovira
Delegat federatiu: Ignasi Casas Colet
Vocals: Josep Bosch Melchor
Sebastià Domenech Sans
Joan Milà Ripoll
Pere Serdà Ribera
Joan Puente Oter
Remigio Flordelis Solanot
Pere Calopa Amigó

Junta directiva 15 febrer 1953

President: Fernando Leuthard Egli
Secretari: Antoni Vilagut Torrents
Comptador: Pere Montagut Jaumà
Vocals: Joaquim Balada Martí
Joan Puente Oter
Joan Matas Llopart
Daniel Pelufo Bisbal
Jaume Aris Reynal
Remigi Flordelis Solanot
Josep M. Garcia Vendrell
Jaume Deu Carbonell

Delegat federatiu: Eduard Diaz Farràs

Delegat equip: Joan Bosch Molina

Domicili: carrer Jose Antonio (adreça del president)

Junta directiva 25/01/1968

President: Antoni Blasco Gracia
Vice-president: Guillem Samper Guardia
Secretari: Frederic Dinaret Sanromà
Caixer: F. Xavier Amatraini Irure
Vocals: Pere Miranda
Josep Hervás García
Genís Carmona Roger
Juli Pérez García
Emiliano Higuera López

Junta directiva 24 de febrer de 1975

President: Jordi García Felez
Vice-president: Antoni Blasco Gracia
Secretari: Balbino Adanero Suñez
Tresorer: Manuel López Gallert
Vocals: Francesc Navarro Gómez

Junta directiva 24 juny 1951

President: Francesc Domenech Roig
Vice-president: Josep Martínez Martínez
Secretari: Ignasi Casas Colet
Tresorer: Fernando Leuthard Egli
Delegat federatiu: Eduard Diaz Farràs
Vocals: David Ripoll Garrido
Joan Puente Oter
Jaume Aris Reynal
Daniel Pelufo Bisbal
Joan Matas Llopart
Remigio Flordelis Solanet
Miquel Perez

Domicili social: no figura.

Junta directiva 24/12/1957

President: Fernando Leuthard Egli
Vice-president: Pere Serdà Ribera
Secretari: Francesc Rubio Armengou
Tresorer: Teodoro Izaga Sasiain
Comptador: Joan Baptista Pi Fort
Vocals: Josep Perez Soriano
Andreu Vallespin Relancio
Rodolfo Sanchez Cuellar

Delegat 2n: Josep M. Delgado de Haro

Domicili Social: Casa Rectoral.

Junta directiva 4/06/1970

President: Jordi García Felez
Vice-president: Antoni Blasco Gracia
Secretari: Angel Bonfill Velilla
Tresorer: Frederic Herrero Navarrete
Vocals: Francesc Navarro Gómez
Isidre Aparicio Martínez
Mario Martínez Junyent
Carles Revertèr Massuet

Domicili social: «Ateneu»

Nova Junta després de la fusió. Any 1984

President: Antoni Blasco Gracia
Vice-president: Manuel Fernández Galàn
Vice-president 2n: Guillem Royo Ortí
Secretari: Joan Banach Martínez
Tresorer: Matias Pérez Montolio

PERE BRULL I ANGELA

Isidre Aparicio Martínez
Guillem Royo Ortí
Vicenç Navarro García
Antoni Vega Maldonado
Josep Buixeda Güell
Manuel Mora Garcia
Rafael Martínez Bachiller
Vicenç Navarro García

Vocals: Jesus M. Melero Vallejo
Andreu Vallespin Relancio
Isidre Flordelis Blanco
Angel Torné Bover
Francesc Mézcua Silvestre

Domicili social: carrer de Roquetes, 6 (Bar).

Actual Junta directiva Setembre de 1990

President: Antoni Blasco Gracia
Vice-president: Joan Banach Martínez
Tresorer: Cristobal García González
Secretari: Joaquim Martínez Bejerano
Vocals: Antoni Collantes Andreu
Antoni Romero González
Vicenç Sánchez Esteller
Ramon Pastor Martínez
Vicenç Fernandez Lopez
Antoni Vega Maldonado
Francesc Campos Delgado

Domicili social: carrer de Cervantes s/n

Junta Associació de Veterans Any 1990

President: Manuel Fernández Galán
Vice-president: Francesc Lorente Navarro
Tresorer: Josep A Domínguez Dueñas
Secretari: Joan M. Ruano Ballesteros
Vocals: Francesc González Ruíz
Macari Minaya Caballero
Miquel Marin Ordoñez
Francesc Barros Perdigón
Oscar Verges Bosch
Carles Jaenada Riñau
Antoni Mendoza Conde
Francesc Rubió Soto

5 RELACIÓ NOMINAL DE JUGADORS

Equip fundacional. Camp de cal Llong Sporting Club Santjustenc 1917-22

Amigó Gelabert, Salvador
Campreciós Sala, Francesc
Campreciós Pagés, Jaume
Campreciós Pagés, Marcel
Malaret Marca, Rafael
Milà Mitjans, Josep
Mitjans Esteve, Francesc
Navarra Gelabert, Blai
Navinés Ripoll, Salvador
Pi Rius, Jaume
Seculí Roca, Just
Surroca, Pau
Vives Sala, Sebastià

Anys 1925-28. Camp de la Rambla Unió Esportiva Sant Just-Esplugues

Borràs Per, Nicolau
Bosch Melchor, Josep
Campreciós Pagés, Enric
Campreciós Pagés, Marcel
Cascales,
Colet Mateu, Francesc
Colet Mateu, Magí
Costa
Domènech Sans, Josep
García
Gil
Junqué Pié, Josep
Mitjans Esteve, Francesc
Mujal Cusó, Francesc
Navinés Ripoll, Salvador
Oliveras Barceló, Joan
Oliveras Batllori, Joan
Pagés Amigó, Jaume
Puente Oter, Joan
Roig Aymà, Alfons
Sanmartín
Solis
Soterias.

Camp de can Sauret. Carrer Nord 1928-31.

Aragall (Calvet), Geroni
Borràs Per, Joaquim
Borràs Per, Nicolau
Bosch Melchor, Josep
Colet Mateu, Francesc
Colet Mateu, Magí
Domènech Sans, Josep
Espanol Oliveras, Ramón
Gironès Sabaté, Joan
Lázaro Marquès, Alexandre
Pagés (Pei), Jaume
Pagés (Suez), Pere
Petrovich (empleat de Can Sauret)
Puente Oter, Joan
Senserrich Colet, Pere F.
Tubella Fajardo, Manuel

Camp de la Bòbila. Carrer del Nord / Major 1r Equip. 1931-36

Bosch Melchor, Josep
Calvet Aragall, Geroni
Campaña Condeminas, Jaume
Cañamares Serrano, Paulí
Colet Mateu, Francesc
Company Roldán, Joaquim
Duran Feliu, Angel
Espanol Oliveras, Ramón
Ibáñez Tusach, Vicenç
Lázaro Marquès, Alexandre
Milià (foraster)
Mitjans Esteve, Francesc
Montserrat Carrasquer, Antoni
Moreno (foraster)
Pagés (Suez), Santiago
Poll Navinés, Josep
Puente Oter, Joan
Ros Colominas, Ramón
Saura, Lluís
Serdà Ribera, Pere
Torné (Topeta), Enric
Tubella Fajardo, Manuel

Camp de la Bòbila. Carrer del Nord/Major.

2n Equip. 1931-36

Amigó, Josep
Andreu Aresté, Fermí
Campanà Condeminas, Antoni
Canut, Patrici
Cañamares Serrano, Fermí
Domènec Sans, Sebastià
Ferrer, Josep
Gelabert Bonastre, Pere
Gironès Sabaté, Joan
Grau, Francesc
Jiménez Naranjo, Josep Lluís
Mascarell Peiró, Josep
Mitjans Esteve, Josep
Moreno Maroto, Manuel
Padrosa Albert, Josep
Pagés Grimau, Marcel
Plasència Morro, Lluís
Poll Obiols, Gaspar
Puigtió Orta, Josep
Urpí Campreciós, Magí
Vivés Bonastre, Miquel
Vivés Vilanova, Josep
Vivés Roldán, Gaspar

Centre Parroquial 1935

Albert Gonzalez, Vicenç
Calvet Aragall, Geroní
Cañadó Buixeda, Lluís
Cañamares Serrano, Fermí
Cañamares Serrano, Paulí
«Pequeño», Antoni
Puigtió Orta, Josep
Reverter Mallol, Josep M.
Rius Ribas, Jaume
Vivés Bonastre, Miquel

Camp de la Central. Carrer de l'Electricitat

1r Equip. 1939-44

Amigó, Josep
Bosch Melchor, Josep
Campanà Condeminas, Jaume
Cañamares Serrano, Paulí
Cayuela, Antoni
García Tello, Ferràn
Ibáñez Tusach, Vicenç
«Juanitu» Torroella, Joan
Lázaro Marqués, Alexandre
Mitjans Esteve, Josep
Ollé
Pagés (Suez), Santiago
Pelufo Bisbal, Josep
Saura Villalonga, Lluís
Serdà Ribera, Pere
Tubella Fajardo, Manuel
Torné (Topeta), Enric

Camp de la Central. Carrer de l'Electricitat

2n Equip. 1939-44

Campanà Condeminas, Antoni
Cañamares Serrano, Fermí
Casanovas Cortès, Miquel
Domènec Sans, Sebastià
Farràs Amigó, Sebastià
Mascarell Peiró, Josep
Obiols Puigarnau, Ramón
Padrosa Albert, Josep
Reverter Mallol, Josep M.
Urpí Campreciós, Magí
Vendrell Sauqué, Paquitu

Camp de la Central. Carrer Electricitat. Juvenil, 1939-44

Amigó Rius, Joan
Blasco Ferris, Angel
Campreciós Ripoll, Magí
Cortès Domènec, Carles
Malaret Amigó, Rafael
Malaret Poll, Enric

Mascarell Peiró, Ferràn
Milà Ripoll, Joan
Oromí Sebé, Arcadi
Poll Navinés, Rafael
Sanchez Cuellar, Rodolf
Suñé Jornet, Joan Baptista

Camp de la Central. Carrer de l'Electricitat. Organització Juvenil, 1939-40

Amat Sala, Joan	Petit Petit, Joaquim
Brull Angela, Pere	Ripoll Garrido, Carles
Climent Ferris, Lluís	Sabaté, Joan
Durán Feliu, Jaume	Sánchez Cuellar, Rodolf
Guasch Muller, Joan	Segura Nebot, Daniel
Oliva, Joan	Simón Soriano, Jordi
Oliva, Josep	Surroca Pratdesaba, Josep Lluís
Pañella Petit, Joaquim	

Temporades 1940-50 (Menors de 21 anys)

Per llei de 6/12/1940, tota la joventut menor de 21 anys quedava inclosa dintre la disciplina del Front de Joventuts, organització política del règim d'aleshores.

Abelló Andreu, Joan	Guisonis Viñas, Jordi
Albert González, Florenci	Isern Casas, Joaquim
Amigó Rius, Joan	Llorens, Josep
Aris Miró, Alfred	Magdalena Núñez, Ignasi
Aris Ferrer, Josep	Magdalena Núñez, Josep
Aris Ferrer, Marcel	Marimón Rius, Antoni
Banus Masip, Ricard	Martínez Lizaga, Vicentet
Blasco Ferris, Francesc	Martínez Zapata, Geroni
Bosch Andreu, Jaume	Mascarell Peiró, Ferran
Bosch Andreu, Jordi	Mestres Gelabert, Josep M.
Campreciós Pagès, Marcel	Navarra Roldan, Lluís
Campreciós Ripoll, Martí	Navinés Pujol, Albert
Caparrós Requena, Gabriel	Obiols Fortuny, Bartomeu
Casas Cadena, Ignasi	Pagès Amigó, Gabriel
Casas Cadena, Josep M.	Pastor Jové, Pere
Castaño Barreras, Joan	Poll Navinés, Joan
Cerdà Solsona, Jaume	Poll Navinés, Rafael
Estella Calopa, Marcel	Poll Ribas, Fidel
Farigola Blai, Josep	Ripoll Garrido, David
Fontanals, Antoni	Sanchez Madriguera, Paco
Grabiell Figols, Bartomeu	Sanchez Morillas, Pepe
García Vendrell, Josep M.	Serra Gimeno, Ramón
Gómez Cervera, Lucas	Vilà Casas, Isidre
Granaños Macipe, Damià	Viladoms Domènech, Joan

L'any 1947 es va formar un equip infantil de vailets del barri antic (carrer de la Sala on, aleshores, hi havia el local del Front de Joventuts). Els van facilitar samarreta verda i pantalon blanc. La seva característica principal fou que volgueren denominar-se F.C. Catalunya, a la qual cosa no hi hagué cap inconvenient. Naturalment també depenien de l'Organització Juvenil oficial. Molts d'ells repetiren en equips superiors a mida que la seva edat ho permetia, molts foren els que demostraren aptituds. En foren els membres:

Futbol Club Catalunya. 1947-1948

Alegre Camps, Jaume	Matas Castells, Leandre
Asmarats Martí, Ferran	Mestres Gelabert, Josep M.
Bonet, Josep	Palomero Ibáñez, J. Ramón
Buixeda Güell, Josep	Requena García, Francesc
Carbó Amigó, Emili	Ribes Vivés, Josep M.
Casas Cadena, Josep M.	Santacana Martí, Robert
Crespo Carvajal, Salvador	Urquiola Sanson, Julià
Garriga Cardona, Josep	Vivés Sabaté, Joaquim

**Camp del Barri Sagrera
1r Equip. 1948-1953**

Abelló Andreu, Joan
Aris Ferrer, Josep
Aris Ferrer, Marcel
Castellà Huguet, Tomàs
Cerdà Solsona, Jaume
García Vendrell, Josep M.
Grabriel Figols, Bartomeu
Marimón Rius, Antoni
Pastor Jové, Pere
Poll Navinés, Rafael
Poll Ribas, Fidel
Pons Manuel, Bartomeu
Pons Manuel, Ramon
Sanchez Morillas, Pepe
Vilà Casas, Isidre

Camp del Barri Sagrera. Equips Juvenils 1948-1953

Alegre Camps, Jaume
Amargós Massaguer, Josep
Aris Miró, Alfred
Asmarats Martí, Ferran
Asmarats Martí, Pepitu
Avià Rovira, Pere
Borràs Canut, Josep
Buixeda Güell, Josep
Campreciós Reinal, Enric
Caparrós Requena, Gabriel
Carbó Amigó, Emili
Casas Cadena, Ignasi
Climent Làzaro, Josep
Clua Miralles, Francesc
Cuenca, Angel
Cuesta Lucas, Antoni
Gafarot Tubert, Ricard
García Camats, Andreu
García Muñoz, Joan
Gelabert Torné, Jaume
Haro, Cristòfor
Hidalgo Collado, Josep

Camp del cementiri. 1953-1963

Albert Gonzalez, Florenci
Andreu Nitús, Joan
Aris Ferrer, Marcel
Aris Miró, Alfred
Banús Masip, Ricard
Batllori San Nicolàs, Josep
Blasco Gracia, Antoni
Borràs Canut, Josep

**Camp del Barri Sagrera
2n Equip. 1948-1953**

Aizpurua Azkue, Venancio
Albert Gonzalez, Florenci
Banús Masip, Ricard
«Bartolo» Ruíz, Bartomeu
Bosch Andreu, Jaume
Casas Cadena, Josep M.
Flordelís Blanco, Isidre
Llorens
Martínez Lizaga, Vicentet
Martínez Zapata, Geroní
Oliveras Montblanch, Joan
Pagès Amigó, Gabriel
Poll Navinés, Joan
Puyo Martí, Francesc
Requena García, Francesc
Serra Gimeno, Ramon

Hidalgo Collado, Prudenci
Jiménez Guerra, Joan
Mariné Santos, Manuel
Matas Castells, Leandre
Mir, Jaume
Molinos Pubill, Jordi
Nicolàs Ros, Joan
Ollé García, Antoni
Pagès Bofill, Marcel
Palomero Moreno, J. Ramon
Parra García, Josep
Pedrerol Busquets, Bartomeu
Presas Busquets, Antoni
Reina López Miquel
Roger Reinal, Jordi
Sanchis Amigó, Salvador
Serdà Soler, Joan
Solé Grau, Jaume
Suñé Buixeda, Isidre
Suñé Jornet, Agustí
Toran Cortès, Jordi
Verdès Cera, Gildo

Buixeda Güell, Josep
Casas Cadena, Josep M.
Cerdà Solsona, Jaume
Conde Ortíz, Josep
Estella Calopa, Marcel
Flordelís Blanco, Isidre
Font Grasa, Pere
Fuertes, Juanito

García Vendrell, Josep M.
 Gelabert Torné, Jaume
 Guirao Ramírez, Carles
 Gutierrez, Antoni
 Izaga Espinosa, Joan M.
 Jodar, Josep
 Juan Casas, Manuel
 Junqué Vivés, Jaume
 Marimón Rius, Antoni
 Martínez Zapata, Geroni
 Matas Castells, Leandre
 Oliveras Montblanch, Joan
 Poll Navinés, Joan

Atlètic Club Sant Just. 1964-1965

Blanco Leon, Joan
 Blanco Leon, Josep Lluís
 Casanovas, Ignasi
 Duran Martínez, Magí
 Gimeno, Joan
 González, Tomàs

«Educación y Descanso». 1968-1970

Adanero Gómez, Balbino
 Amatriain Irure, Francesc-Xavier
 Ariza Valenzuela, Alfons
 Barra Pizarro, Josep
 Blasco Gracia, Antoni
 Bonfill Velilla, Angel
 Cano Vela, Ramón
 Carballido Maseda, Lluís
 Carmona Roger, Josep A.
 Diaz Generelo, Pere
 Dinaret Sanromà, Frederic
 Dinaret Sanromà, Jaume
 García Muñoz, Pere
 González Ruíz, Francesc
 Hervàs García, Joan
 Higuera López, Emiliano
 Izquierdo Castro, Manuel
 Juan Casas, Manuel
 Martín Chicharro, Ferràn

Arrabalense/Recreatiu Sant Just. 1972-1984

1r Equip

Bernad, Manuel
 Bernad, Pere
 Colorado, Josep
 Cubero, Josep
 Herrera, Francesc
 Iborra Pérez, Ramón
 López, Paco

Poll Ribas, Fidel
 Pons Manuel, Bartomeu
 Pons Manuel, Ramon
 Puyo Martí, Francesc
 Raventós Pelufo, Jaume
 Requena García, Francesc
 Rubio Gallego, Josep
 Serdà Soler, Joan
 Solé Grau, Jaume
 Toran Cortès Jordi
 Vallespín Relancio, Andreu
 Ventura Camps, Joan
 Vilà Casas, Isidre

Julià Julià, Jaume
 Martín, Esteban
 Pardo, Pepin
 Pons, Jordi
 Prats Gallego, Alfons

Martínez Moya, Miquel
 Montes Romero, Custodi
 Montes Romero, Tomàs
 Obon Monzón, Marià
 Pastor Fàbregues, Pere
 Perez García, Juli
 Perez Ruíz, Josep M.
 Rovira Soriano, Josep
 Sampedro Forns, Pasqual
 Samper Guardia, Guillem
 Santiago Ferrer, Antoni
 Sorribes Tena, Miquel
 Sousa Polo, Germà
 Subirana Font, Josep
 Torrens García, Celestino
 Torres García, Joan
 Tusell Font, Ramón
 Vallejo García, Miquel

Equip Infantil-Juvenil

Berdoy Casadella, Pere J.
 Bonet, Xavier
 Campos, Manuel
 Collantes Andreu, Antoni
 Fernandez Colom, Joan
 Fernandez Muñoz, Manuel
 Gou Granges, Ignasi

PERE BRULL I ANGELA

Pérez, Antoni
Pino
Sánchez, Nicasio
Santana, Josep
Tamayo, Ventura

Gou Granges, Lluís
Lara López, Alfons
Lavaillé, Andrés
López Roses, Francesc
Martínez Gonzalez, Joaquim
Martínez Muñoz, Pere
Moreno Velaure, Xavier
Moros Cerezo, Angel
Pascual Campreciós, Ramon
Santos Camps, Manuel
Vargas Costa, Josep A.

Futbol Club Sant Just. 1980-1992

Arreba Mede, Isidre
Banach Gil, Joan
Banach Gil, Josep Ma.
Barros Perdígón, Francesc
Benítez García, Joan M.
Bravo Flores, Lluís
Broc, Carles
Campos Delgado, Claudi
Campos González, Josep A.
Caparros Haro, Pere
Caparros Amorós, Pere
Caparros Lorente, Joan
Carrera Guardia, Xavier
Casanova Macizo, Antoni
Casquet Méndez, Manuel
Conde Ortíz, Josep
Creus Mendiola, Josep Lluís
Cueva Cueva, Manuel
Déu Saez, Jaume
Diez Romero, Rafael R.
Dominguez Dueñas, Josep A.
Eyre Lorenzo, Joan M.
Fernández Bered, Miquel A.
Fernández Murillo, Gabriel
Gafarot Marín, Ricard
Gallardo Serra, Jaume
García de la Cruz, Josep A.
García González, Ferràn
García Margarit, Lluís
García Martín, Valentí P.
García Silvestre, Genís
Gonzalo Sanz Jesús
Guirao Ramírez, Carles

Gutierrez Marta, Miquel
López Pulido, Alfons
Loren, Josep A.
Lorente Navarro, Francesc
Marín Ordóñez, Lluís
Martínez Flores, Jaume
Mas, Joan
Maya Calderon, Francesc
Minaya Caballero, Macario
Molino Zafra, Lluís
Monterreal, Florenci
Montes Montes, Francesc
Morales Rodríguez, Josep M.
Moros Cerezo, Angel
Palomares Balaguer, Josep
Paz Igualado, Antoni
Pérez Iborra, Ramon
Poveda Laguna, Francesc
Rama Pancorbo, Llorenç
Roglan Llop, Jordi
Ruano Ballesteros, Joan M.
Rubió Soto, Francesc
Segura, Félix
Segura, Octavi
Sinovas Tranque, Miquel A.
Sinovas Tranque, Antoni
Subirana Font, Josep
Tranqué Calvo, Xavier
Valentín, Pere
Vargas González, Francesc
Vegas Serrano, Miquel
Vidiella, Ramon

Entrenador: Joan Ferrer Martínez
Massatgistes: Daniel Fernández Ibáñez
Francesc Mezcuca.

SETANTA-CINC ANYS DE FUTBOL A SANT JUST DESVERN

Plantilla actual

Banach Gil, Joan
Banach Gil, Josep Ma.
Barros Perdigón, Francesc
Cadena, Ramon
Campos, Jesús
Cerveró, Enric
Cantó Montllor, Octavi
Duran Badia, Jordi

Gutiérrez Arjona, Antoni J.
Jiménez Rodríguez, Josep L.
Macías Sánchez, Manuel
Paz Igualado, Antoni
Ricón, Joan J.
Saiz Rivera, J. Carles
Salcedo Alonso, Albert
Sánchez, Tomás

PREC IMPORTANT: Considerant lògic els possibles errors i les moltes omissions en els quals hauré caigut, no em resta sinó demanar, als que ho observin, que m'ajudin per a la seva rectificació en un futur.